

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐-๑๑๒๘/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๐-๗๔๘/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๓ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๐ /๒๕๕๓

ระหว่าง { นายคำ อินคำปาหรืออินจำปา โดยนางดิบ อินคำปาหรืออินคำปา ผู้ฟ้องคดี
หรืออินจำปา หรืออินจำปา ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๑/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๑ /๒๕๕๓

ระหว่าง { นายตัน วงศ์ไฉ โดยนายศรีนวล วงศ์ไฉหรืออินจำปา ผู้ฟ้องคดี
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

/เรื่อง คดีพิพาท...

นางอริยา อธิวาส

(นางอริยา อธิวาส)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชำนาญการ

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๒/๒๕๕๓

ระหว่าง { นายศรีบุตร วงศ์ชนะ โดยนางนวลจันทร์ วงศ์ชนะ ผู้ฟ้องคดี
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๓/๒๕๕๓

ระหว่าง { นางน้อย ขั้วร้อง ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นางสุขแก้ว วงศ์ชุมภู ที่ ๒
เด็กหญิงปิยดา หมื่นสวัสดิ์ โดยนางสนอง หมื่นสวัสดิ์
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๓
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

/คดีหมายเลขดำ...

ผู้ฟ้องคดี

(นางสาว...)

เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ

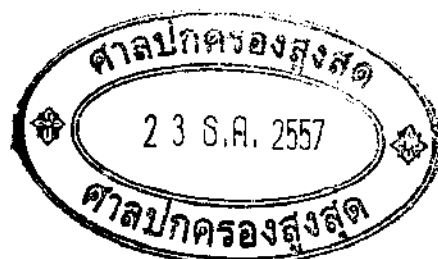
คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๕/๒๕๕๓

ระหว่าง { เด็กชายบุญชู วงศ์ชุมภู โดยนางสุขแก้ว วงศ์ชุมภู ผู้ฟ้องคดี
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑
นางทับทิม จุปะมานะ ที่ ๒
นางสนอง หมื่นสวัสดิ์ ที่ ๓
เด็กชายปิยะบุตร หมื่นสวัสดิ์ โดยนางสนอง หมื่นสวัสดิ์
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๔
นางศรีวรรณ เป็ญน้อย ที่ ๕
เด็กชายณัฐวัตร เป็ญน้อย โดยนางศรีวรรณ เป็ญน้อย ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๖
เด็กชายศตวรรษ เป็ญน้อย โดยนางศรีวรรณ เป็ญน้อย
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๗
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๕/๒๕๕๓

ระหว่าง { นางดิบ อินคำปาหรืออินคำปา หรืออินจำปาหรืออินจำปา ผู้ฟ้องคดี
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

/เรื่อง คดีพิพาท...

อำนาจฟ้อง

(นางณิชา อธิราช)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชั้นต้น

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๖

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๖/๒๕๕๗

ระหว่าง { นางพัชรี พินิจจันทร์ โดยนายสมชาย พินิจจันทร์ ผู้ฟ้องคดี
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

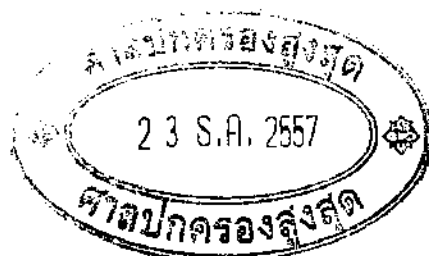
เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๖

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๓๗/๒๕๕๗

ระหว่าง { เด็กหญิงทิพย์ลดา อนันต์เดชะกุล ผู้ฟ้องคดี
โดยนางสุขแก้ว วงศ์ชุมภู ผู้แทนโดยชอบธรรม
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

/คดีหมายเลขดำ...

คำพิพากษา

(นางวิมล อธิวงศา)

เจ้าพนักงานคดีปกครอง

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๗๓๙/๒๕๕๗

ระหว่าง { นายปั้นแก้ว อุเงิน ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นายเชื้อ สาแซ ที่ ๒
นางจันทร์ฟอง สาแซ ที่ ๓
นายเรืองยศ ใจนวล ที่ ๔
นางแพรพรรณ ใจนวล ที่ ๕
นายนฤตล สุชาติพงศ์ ที่ ๖
นางพนิตดา สุชาติพงศ์ ที่ ๗
นางบุญหนา วงศ์อะทะ ที่ ๘
นางสาวบุญนา วงศ์อะทะ ที่ ๙
นางป๊อกแก้ว หมิ่นโห่งหรือวงศ์อะทะ ที่ ๑๐
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๗๓๙/๒๕๕๗

{ นายบุญยงค์ วงศ์อะทะ ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นางมะลิวรรณ นาควิโรจน์ ที่ ๒
เด็กชายวรวรรณ นาควิโรจน์ ที่ ๓
นางบุญนา ชนะ ที่ ๔

/นายลับ...

คำขออุทธรณ์
(นางสาว...)
เจ้าพนักงานศาลปกครองชั้นอุทธรณ์

ระหว่าง

นายลับ ณะ ที่ ๕
 นางภานุภรณ์ ทิพย์เจริญ ที่ ๖
 นายปราศรัย พุกพันธ์ ที่ ๗
 นางสาววรรณ พุกพันธ์ ที่ ๘
 นางสาวนุชนาฏ พุกพันธ์ ที่ ๙
 นายเรียง วงศ์สุทะ ที่ ๑๐

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
 ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๐ /๒๕๕๗

นายบุญรวาย ไชยานนท์ ที่ ๑

ผู้ฟ้องคดี

นางสาวอัญมณี ไชยานนท์ โดยนายบุญรวาย ไชยานนท์ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๒

นายลวด ไชยานนท์ โดยนางบัวลอย นันทาวงศ์

ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย ที่ ๓

นางสาวชญญารัตน์ ไชยานนท์ ที่ ๔

นางจี แก้วละบุตร ที่ ๕

นางบุญเนียม เตชะเตย ที่ ๖

นายสมบูรณ์ เตชะเตย ที่ ๗

นางโสภา สิทธิมา ที่ ๘

นางเลื่อน เขียมเจริญดี ที่ ๙

นางคำเปลี่ยน อินแก้วปวงคำ ที่ ๑๐

นายเผ่ อุดมาฟู ที่ ๑๑

/เด็กชายวัฒนา...

นางสาว...

(นางสาว...)

นางสาว.../เด็กชายวัฒนา...

ระหว่าง

เด็กชายวัฒนา รุ่นแรก โดยนางอารีย์ รุ่นแรก
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๒

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๔๑ /๒๕๕๗

ระหว่าง

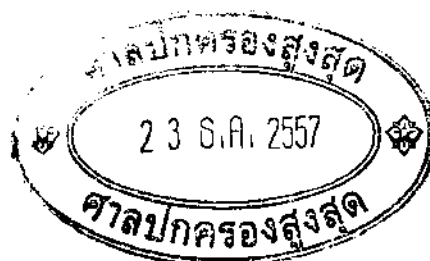
นายประสาร เรืองพิพัฒน์พันธุ์ ที่ ๑
นางรุ่งทิพา เต็มเปี่ยม ที่ ๒
นางนวลจันทร์ วงศ์ชนะ ที่ ๓
นายบุญส่ง วันชัย ที่ ๔
นางสาวชฎิกาหรือพิมลพร ปันทะกุล ที่ ๕
นางแสงเดือน ปันทะกุล ที่ ๖
นางอินหวัน เต็มสืบ ที่ ๗
นายอิชาดิ เต็มสืบ ที่ ๘
นางรัศมิ์หรือเรณู ยิ่งสุขสันติสุข ที่ ๙
นายวรุตม์ เป็งบังวัน ที่ ๑๐
นายทวี พรหมวิชัย ที่ ๑๑

ผู้ฟ้องคดี

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

/คดีหมายเลขดำ...

นางสาว...

(นางสาว อริสา)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครองอำนาจการ

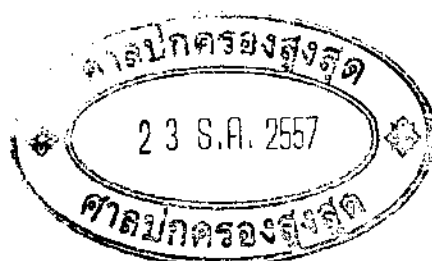
คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๒/๒๕๕๗

ระหว่าง { นางหวัน พรมิชัย ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นางเสาร์แก้ว พรมิชัย ที่ ๒
นางเครือวัลย์ พรมิชัย ที่ ๓
สิบตรี จำรัส พรมิชัย ที่ ๔
นางรุ่งนภา โพธิทอง ที่ ๕
เด็กหญิงนันทวรรณ ศรีบัวบาน โดยนายอินจันทร์ ศรีบัวบาน
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๖
นายอินจันทร์ ศรีบัวบาน ที่ ๗
นางสุวรรณา ตาเบี้ยสืบ ที่ ๘
นายจิตุพร นาคทัพ ที่ ๙
นางชนิกานดา นาคทัพ ที่ ๑๐
นายสุชาติ แก้วมูล ที่ ๑๑
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๓/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๓/๒๕๕๗

{ นายคมสัน พุ่มมาลา ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นางทองสุข พุ่มมาลา ที่ ๒
นางเทียมจันทร์ จันทรทิพย์ ที่ ๓

/นางสมาลี...
ผู้ฟ้องคดี

(นางนิษฐา นิ่มนวล)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครองอุบลราชธานี

ระหว่าง {

นางสุมาลี วรรณรักษ์ ที่ ๔
 นางสาว อ่อนยิ้ม ที่ ๕
 นางมวลลักษณ์ ลังกาวงศ์ ที่ ๖
 เด็กชายปรมินทร์ สุขเขียว โดยนายประเมศวร์ สุขเขียว ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๗
 นางสาวลี สุขเขียว ที่ ๘
 นายประเมศวร์ สุขเขียว ที่ ๙
 นางสาว สังกูณะ ที่ ๑๐

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
 ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๔/๒๕๕๖
 คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๗๔๔/๒๕๕๗

ผู้ฟ้องคดี

นายสุวัตร สุริยะแก้ว ที่ ๑
 นางจันทร์คำ วังสาร ที่ ๒
 นางอวรรณ มะโนปิ่น ที่ ๓
 นายธรรม กุญพลอย ที่ ๔
 นางแปง ประดิษฐ์ ที่ ๕
 นายมั่ง หลวงเขียว ที่ ๖
 นายตุน โคนโท โดยนางนงศราญ ถือแก้ว
 ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย ที่ ๗
 นางไล โคนโท ที่ ๘
 นายบุญชู สุริยะวงศ์ ที่ ๙

/เด็กหญิงตรีลักษณ์...
 ฝ่ายนางผู้ฟ้อง
 (นางนิษฐา อธิวง)
 เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชั้นแรก

ระหว่าง

เด็กหญิงตรีลักษณ์ มติยา โดยนายสุวรรณ มติยา
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๐

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๖

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๔๕/๒๕๕๗

ระหว่าง

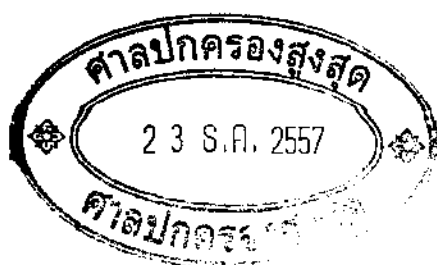
นางเกียงคำ สุริยา ที่ ๑
นายบันแก้ว จงถนอม ที่ ๒
นางจันทร์หอม อินธิ์ โดยนายอินทร์ อินธิ์
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย ที่ ๓
นายอินทร์ อินธิ์ ที่ ๔
นางจิรทรัพย์ มะโนรักษ์ ที่ ๕
นายเวียงชัย มะโนรักษ์ ที่ ๖
นายคำฝาย บุญเจริญ ที่ ๗
นายสงวน วงศ์ดี โดยนางปราณี อินปัญญา
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย ที่ ๘
นายวงศ์ ดันปิงเมือง ที่ ๙
นางบุญมี จินคำป่า ที่ ๑๐

ผู้ฟ้องคดี

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

/คดีหมายเลขดำ

ที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๖

(นางเนืองนิตย์ อ. ๑๑๒๕)

เจ้าพนักงานคดีปกครองชำนาญการ

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๖ /๒๕๕๗

ระหว่าง { นางเสนห์ แสงพลอย ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นายบุญทอง ใจมา ที่ ๒
นายหลั่น อินทาวี ที่ ๓
นายสุวรรณ์ แก้วชัยวงศ์ ที่ ๔
นายธีระ พลวงศ์ศรี ที่ ๕
นางปิ่น พลวงศ์ศรี ที่ ๖
นางพรพัฒน์หรือศรีนวล มุส ที่ ๗
นายวรพงศ์ มุส ที่ ๘
นางบัว สวนดอก ที่ ๙
นางสมหวัง สังขวารี ที่ ๑๐
นางเดีย เครืออ้าย ที่ ๑๑
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๗ /๒๕๕๗

{ นางสมบัติร วงศ์อ้าย ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นางสังเวียน วันชัย ที่ ๒
นายเฉลียว ทิสาระ ที่ ๓
นางจินดา นิยมพานิช ที่ ๔
นายนวล เกียงแก้ว โดยนายประเสริฐ เกียงแก้ว
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย ที่ ๕

/นางจันทร์ทิพย์...

สำนักงานอัยการ

(นางฉัตรพร อธิวงศ)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครองส่วนกลาง

ระหว่าง

นางจันทร์ทิพย์ ตรองแล้ว ที่ ๖
 นางบุปผา เตื่อนใจ ที่ ๗
 นางประภาศรี เรือนแก้ว ที่ ๘
 นายเสกสันต์ ผันปันเชื้อ ที่ ๙
 นายสมพงษ์ ดีเสมอ ที่ ๑๐

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
 ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๘/๒๕๕๒

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๘/๒๕๕๓

ระหว่าง

นางเจือ ดีเสมอ ที่ ๑
 นายสุขสันต์ พูแก้ว ที่ ๒
 นายผัด ใจคำลือ ที่ ๓
 นายศรีลย์ ดันตือนันต์ ที่ ๔
 นายสมศักดิ์ จิณะไชย ที่ ๕
 นางแก้วหลง วงศ์แปง ที่ ๖
 นางสาวสุภิญญาภรณ์ แก้วชัยวงศ์ ที่ ๗
 นายวิทยา แก้วธิวงศ์ ที่ ๘
 นายบุญมา จันทร์อ่อนสีบ ที่ ๙
 นางศรีแก้ว แปลกปลาต ที่ ๑๐

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาท

สำนักงานผู้ฟ้อง

(นางเจือ ดีเสมอ)

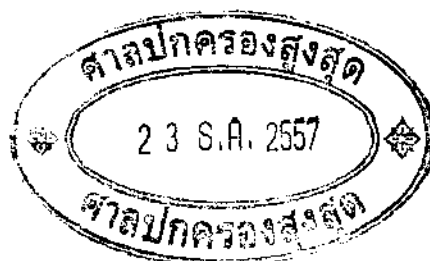
คดีที่ อ. ๑๑๒๘/๒๕๕๒

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๖๑/๒๕๕๒
(คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๖๒/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑
ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๖๓/๒๕๕๒
(คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗
หมายเลขแดงที่ ๖๕/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดี
หมายเลขดำที่ ๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๖๖/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒)
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘
และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๖๗/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำ
ที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘ หมายเลขแดง
ที่ ๖๘/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๖๒/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๖๙/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓
ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๗๐/๒๕๕๒
(คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๖๗/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๗๔/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๔/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒
ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๗๕/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำ
ที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๙/๒๕๔๘ หมายเลขแดง
ที่ ๗๖/๒๕๕๒ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) และผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา
ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่)

ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งให้รวมคดีทั้ง ๑๔ จำนวน ข้างต้นเข้าด้วยกัน
แล้วพิจารณาพิพากษารวมกันไป โดยให้คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่
อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒) เป็นคดีหลัก ให้เรียกผู้ฟ้องคดีในแต่ละสำนวนคงลำดับเดิมและให้ระบุ
หมายเลขคดีดำต่อท้ายลำดับผู้ฟ้องคดีนั้นๆ ต่อไปทุกคดี

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ จำนวน ฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องโดยมีเนื้อความ
ทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ จำนวน มีภูมิลำเนาอยู่ตำบลนาสัก ตำบลบ้านดง

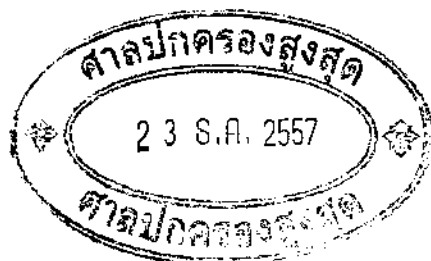
/ตำบลสบป่าด...

สำเนาถูกต้อง

(นางสาว อธิภาส)

เป็นต้นไปทุกคดี

ตำบลสบป่าด ตำบลแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ ตำบลพระบาท อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นรัฐวิสาหกิจ มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติ ไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มีวัตถุประสงค์หลักในการดำเนินการผลิต จัดให้ได้มา จัดส่ง หรือจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า ลิกไนต์ วัตถุเคมีจากลิกไนต์ รวมทั้งจัดหา แหล่งพลังงานเพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้า นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามข้อ ๒ ของประกาศ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง กำหนดให้ โรงไฟฟ้าแม่เมาะเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสีย ออกสู่บรรยากาศ ซึ่งในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๗ จนถึงปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตั้งโรงงาน ผลิตกระแสไฟฟ้าที่ตำบลแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า ออกจำหน่ายโดยใช้ถ่านหินลิกไนต์ที่มีคุณภาพต่ำเป็นเชื้อเพลิงหลักในการผลิตกระแสไฟฟ้า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ชุดและขนถ่ายถ่านหินลิกไนต์จากใต้ดินไปยังโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าของ ผู้ถูกฟ้องคดี ทำให้เกิดการแพร่กระจายของฝุ่นหิน ฝุ่นละอองซีเมนต์ของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ และออกไซด์ของไนโตรเจนออกสู่บรรยากาศครอบคลุมพื้นที่เป็นบริเวณกว้างจนเกินกว่า มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนดให้มีได้ในบรรยากาศ ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถที่จะควบคุม ดูแลและป้องกันมิให้เกิดมลพิษดังกล่าวฟุ้งกระจายออกสู่บรรยากาศภายนอกโรงงาน ผลิตกระแสไฟฟ้าแม่เมาะได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็มิได้ดำเนินการแต่อย่างใด อีกทั้ง ยังไม่ได้ปฏิบัติ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องกระทำการบำบัดอากาศเสียในทุกขั้นตอนกระบวนการผลิต กระแสไฟฟ้าให้ได้มาตรฐานก่อนจะปล่อยออกสู่บรรยากาศ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ สำนวน ซึ่งอาศัยอยู่ใกล้กับโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าดังกล่าวหายใจเอาฝุ่นหิน ฝุ่นละอองของ ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และออกไซด์ของไนโตรเจนที่มีอยู่ในบรรยากาศเข้าสู่ร่างกาย อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน เจ็บป่วยด้วยโรคระบบทางเดินหายใจเรื้อรังและเกิดการระคายเคือง ต่อเยื่อผิวหนังตามร่างกาย ซึ่งเป็นอาการของโรคปอดอักเสบจากฝุ่นหิน (โรคนิวโมโคนิโอซิส) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ การกระทำดังกล่าวยังเป็นเหตุให้สัตว์เลี้ยงต้องเจ็บป่วย ล้มตาย พืชผลทางการเกษตรเสียหาย ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ สำนวนต้องเสียค่าใช้จ่าย ในการรักษาพยาบาลตั้งแต่เริ่มป่วยจนถึงวันฟ้อง ค่าขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพ ค่าทดแทนการเสื่อมสมรรถภาพของร่างกาย สุขภาพ และอนามัย ความสูญเสียทางด้านจิตใจ ความสูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีวิตอย่างคนปกติจนกว่าจะเสียชีวิต ค่าไร่ประโยชน์ ในการใช้ที่ดิน ที่พักอาศัยในการทำมาหากินได้โดยปกติสุขเป็นเวลา ๒๐ ปี ต่อไปในอนาคต

/ค่าเสียหาย

นาย กู๊ด

(นาย กู๊ด น้อย)

เป็นโจทก์ฟ้องคดี

ค่าเสียหายของพืชไร่ ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลหลังจากวันฟ้องจนถึงอายุ ๘๐ ปี ซึ่งเป็นค่าเสียหายในอนาคต จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่ละราย ดังต่อไปนี้

๑.๑ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
 ๑.๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
 ๑.๓ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
 ๑.๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๐/๒๕๔๖ เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และเป็นเงิน ๑๐๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑/๒๕๔๖ เป็นเงิน ๑๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท และเป็นเงิน ๑๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๖ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๙/๒๕๔๖ เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (ที่ถูกถือ ๘๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท)

๑.๗ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ เป็นเงิน ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๑.๘ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๔/๒๕๔๘ เป็นเงิน ๑๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘ สำนวน ดังกล่าวข้างต้นเรียกร้องนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

๑.๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ เป็นเงิน ๓,๔๐๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๔,๘๑๐,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๗,๑๓๓,๑๒๕ บาท เป็นเงิน ๑,๑๒๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๑๒๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๒๓๓,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๗,๕๖๘,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๗๒๑,๘๐๐ บาท และเป็นเงิน ๘,๖๑๒,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๐ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘ เป็นเงิน ๖,๓๔๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๙,๐๒๙,๑๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๔,๘๘๗,๕๐๐ บาท

/เป็นเงิน...

สำนักงานคดี

(นางสาว...)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครองจังหวัด...

เป็นเงิน ๓,๐๕๓,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๓,๗๗๓,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๘,๔๗๗,๕๐๐ บาท
เป็นเงิน ๖,๐๖๘,๑๒๕ บาท เป็นเงิน ๖,๖๙๐,๖๒๕ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๔๗,๕๐๐ บาท
และเป็นเงิน ๖,๕๑๒,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

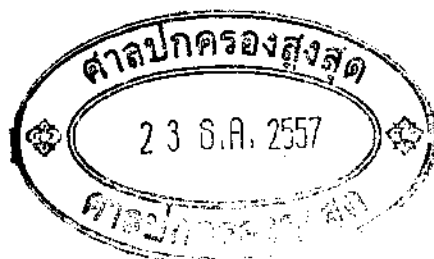
๑.๑๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๘
เป็นเงิน ๖,๙๖๕,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๔,๔๖๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๔,๗๓๔,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๙,๓๓๔,๑๕๐ บาท เป็นเงิน ๕,๘๕๕,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๘,๐๗๕,๐๐๐ บาท เป็นเงิน
๖,๒๔๔,๓๗๕ บาท เป็นเงิน ๑๑,๕๕๘,๙๒๕ บาท เป็นเงิน ๗,๐๕๘,๘๐๐ บาท เป็นเงิน
๕,๑๐๑,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๔๒๐,๐๐๐ บาท และเป็นเงิน ๑๔,๒๓๗,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘
เป็นเงิน ๖,๕๐๔,๘๖๔ บาท เป็นเงิน ๑๐,๕๖๓,๙๔๐ บาท เป็นเงิน ๑,๘๔๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๘,๗๑๙,๔๒๐ บาท เป็นเงิน ๑๔,๐๔๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๘,๘๑๗,๕๐๐ บาท
เป็นเงิน ๑๐,๘๓๘,๙๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๑,๖๖๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๐๒๙,๑๒๕ บาท
เป็นเงิน ๖,๓๒๓,๑๒๕ บาท และเป็นเงิน ๘,๕๙๘,๘๖๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘
เป็นเงิน ๗,๖๙๐,๙๘๘ บาท เป็นเงิน ๖,๙๙๔,๗๐๐ บาท เป็นเงิน ๘,๘๑๗,๕๐๐ บาท
เป็นเงิน ๙,๓๓๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๗๔๗,๙๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๔,๙๔๕,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๑๑,๒๑๓,๙๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๙๘๔,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๑๔,๐๖๘,๗๕๐ บาท
เป็นเงิน ๒,๐๘๐,๐๐๐ บาท และเป็นเงิน ๘,๖๗๒,๙๖๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๕/๒๕๔๘
เป็นเงิน ๖,๗๕๐,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๙๘๐,๖๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๘๕๔,๕๐๐ บาท เป็นเงิน
๖,๖๕๘,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๕,๙๖๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๓๐๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน
๑๔,๕๘๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๘,๔๓๔,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๘,๑๑๘,๘๕๐ บาท และเป็นเงิน
๘,๒๔๗,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๖/๒๕๔๘
เป็นเงิน ๗,๘๙๙,๕๘๘ บาท (ที่ถูกคือ ๗,๘๙๙,๕๐๐ บาท) เป็นเงิน ๖,๒๔๕,๖๒๕ บาท
เป็นเงิน ๑๑,๒๗๓,๒๖๐ บาท เป็นเงิน ๕,๖๑๘,๓๕๐ บาท เป็นเงิน ๖,๗๙๔,๓๕๐ บาท
เป็นเงิน ๕,๕๓๑,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๖,๐๑๑,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๒๓๗,๕๐๐ บาท
เป็นเงิน ๗,๗๖๗,๕๐๐ บาท และเป็นเงิน ๑๔,๗๐๗,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

/๑.๑๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ฟ้องคดี

(หม่อมราชวงศ์)

เป็น... (หม่อมราชวงศ์)

๑.๑๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ เป็นเงิน ๗,๗๑๔,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๖,๖๗๒,๖๒๕ บาท เป็นเงิน ๓,๔๙๑,๒๕๐ บาท เป็นเงิน ๓,๗๘๗,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๖,๗๓๖,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๗,๙๐๑,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๖๕๑,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๔,๐๘๘,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๖,๘๐๗,๕๐๐ บาท และเป็นเงิน ๖,๙๐๗,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ เป็นเงิน ๖,๑๕๙,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๒,๐๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๘๙๑,๙๐๐ บาท เป็นเงิน ๘,๔๑๕,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๑๔๙,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๔,๗๙๔,๖๒๕ บาท เป็นเงิน ๗,๗๖๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๙๖๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๘,๖๔๗,๕๒๐ บาท เป็นเงิน ๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท และเป็นเงิน ๘,๓๖๗,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๙/๒๕๔๘ เป็นเงิน ๘,๖๒๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๙,๘๔๙,๑๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๕๑,๑๕๐ บาท เป็นเงิน ๔,๙๔๖,๒๕๐ บาท เป็นเงิน ๔,๒๖๔,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๗,๓๖๒,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๖๘๙,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๙๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๔,๑๖๗,๕๐๐ บาท และเป็นเงิน ๕,๙๖๗,๕๐๐ บาท ตามลำดับ

๑.๑๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๐/๒๕๔๘ เป็นเงิน ๕,๗๘๔,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๙,๙๗๑,๗๕๐ บาท เป็นเงิน ๖,๓๗๕,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๕๒๖,๖๒๕ บาท เป็นเงิน ๘,๒๒๓,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๔๖๗,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๕๘๑,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๘,๙๑๗,๓๗๕ บาท เป็นเงิน ๘,๘๑๔,๕๐๐ บาท และเป็นเงิน ๗,๖๖๐,๗๕๐ บาท ตามลำดับ

พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๑ ส่วนน ดังกล่าวข้างต้นเรียกร้องนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีหยุดหรือระงับการกระทำละเมิดตามคำฟ้อง

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีจัดการฟื้นฟูสภาพสิ่งแวดล้อมและคุณภาพอากาศ ในบริเวณพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ให้กลับคืนสภาพเดิม

๔. ให้ศาลสงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนของค่าสินไหมทดแทน เพื่อความเสียหายแก่ร่างกาย อนามัยและจิตใจ และค่าเสียหายในการเสียความสามารถ ในการประกอบกรงานตามปกติของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนน ในระยะเวลาไม่เกินห้าปี

/๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดี...

สำเนาถูกต้อง

(Signature)

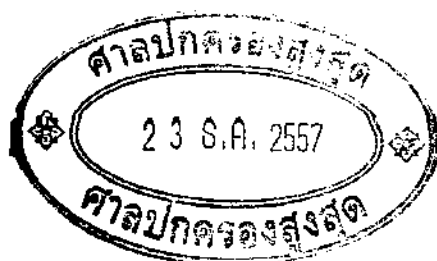
(นางนิษฐา อธิวงษ์)

วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗

๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีหยุดการผลิตกระแสไฟฟ้าด้วยถ่านหินลิกไนต์ในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดี ตำบลแม่เมาะ อำเภอมะแมะ จังหวัดลำปาง จนกว่าจะมีวิธีการป้องกันฝุ่นแขวนลอย และสารซัลเฟอร์ไดออกไซด์ มิให้ฟุ้งกระจายไปในอากาศได้อย่างสมบูรณ์

๖. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดี ทั้ง ๑๙ ล้านบาท

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การทั้ง ๑๙ ล้านบาท โดยมีเนื้อความในทำนองเดียวกันว่า คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ล้านบาทมิได้บรรยายให้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มมีอาการเจ็บป่วย เพราะเหตุจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีตั้งแต่เมื่อใด มีอาการเจ็บป่วยอย่างไร ไปรักษาพยาบาลเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยตั้งแต่เมื่อใด ณ สถานพยาบาลใดบ้าง แพทย์ผู้ตรวจรักษาวินิจฉัยว่าเป็นโรคอะไร ได้เสียค่ารักษาพยาบาลจำนวนเท่าใด ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเพียงว่าได้รับการรักษาอาการเจ็บป่วยจากแพทย์โรงพยาบาลราชวิถี โดยไม่ได้ระบุเหตุแห่งการละเมิดที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจเข้าใจคำฟ้องได้ว่า ได้กระทำหรืองดเว้นการกระทำอย่างไร อันเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กล่าวอ้างตั้งแต่เมื่อใด อย่างไร ส่วนของคำสินไหมทดแทน ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ป่วยเป็นโรคปอดอักเสบจากฝุ่นหิน (โรคนิวโมโคนิโอซิส) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์จากมลพิษสิ่งแวดล้อม ตามที่กล่าวอ้างและตามผลการวินิจฉัยโรคของแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล คำสินไหมทดแทนที่เรียกร้องก็มากเกินไปเกินกว่าความเป็นจริง เป็นการกำหนดขึ้นเองตามความพอใจไม่มีกฎหมาย และเป็นคำสินไหมทดแทนที่ไม่อาจเรียกร้องได้ตามกฎหมาย อีกทั้ง ความเสียหายที่เกิดกับผู้ฟ้องคดีเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสภาพร่างกายของผู้ฟ้องคดีเองหรือจากสาเหตุอื่น ผู้ฟ้องคดีปิดบังข้อเท็จจริงที่มีและเกิดขึ้น จึงเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้กระทำละเมิดและประมาทเลินเล่อต่อผู้ฟ้องคดี ก่อนที่จะดำเนินการก่อสร้างโรงไฟฟ้าที่อำเภอมะแมะได้มีการศึกษาสภาวะสิ่งแวดล้อมเบื้องต้น พบว่าสภาพภูมิประเทศและสภาพอากาศของอำเภอมะแมะเป็นที่ราบหุบเขาเสมือนแอ่งกระทะ มีภูเขาล้อมรอบเกือบทุกด้าน ทำให้เกิดความคงตัวของอากาศได้ค่อนข้างสูง สภาวะอากาศส่วนใหญ่ของพื้นที่เป็นภาวะลมสงบค่อนข้างนาน กระแสลมที่พัดผ่านมีความเร็วค่อนข้างต่ำ การกระจายตัวของอากาศจึงไม่ดีนัก อากาศจะคงตัวอยู่ในบริเวณพื้นราบหุบเขาเป็นช่วงเวลานาน แล้วจะค่อยเคลื่อนตัวไปทางทิศได้อย่างช้าๆ จากข้อมูลดังกล่าวจึงทำให้โรงไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีมีการสร้างปล่อยระบายอากาศของ

โรงไฟฟ้า...

...

(นางสาว อ. อ. อ.)

...

โรงไฟฟ้าแต่ละหน่วยมีความสูงถึง ๘๐ เมตร และ ๑๕๐ เมตร เพื่อระบายสู่บรรยากาศชั้นบน เป็นการเจือจางก๊าซที่ปล่อยออกจากปล่องโรงไฟฟ้าทุก ๆ หน่วย และได้มีการติดตั้งเครื่องดักจับฝุ่นชนิดไฟฟ้าสถิตแรงสูง Electrostatic Precipitator (ESP) และมีมาตรการควบคุมฝุ่นละอองภายในบริเวณโรงไฟฟ้าด้วยการราดน้ำบนวัสดุที่ฟุ้งกระจายขณะขนถ่ายถ่านหิน ลิกไนต์และราดน้ำบนถนนที่มีฝุ่นเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ แต่เนื่องจากในช่วงต้นฤดูหนาวจะมีสภาพความกดอากาศสูง กระแสลมอ่อน ปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ไม่ฟุ้งสู่ชั้นบน ทำให้ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เกินมาตรฐานไปบ้าง แต่ก็มักเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ไม่เกิน ๒ ชั่วโมง ถึง ๓ ชั่วโมง กรณีดังกล่าวถือเป็นเหตุสุดวิสัย ผู้ถูกฟ้องคดีแก้ไขโดยลดกำลังการผลิตไฟฟ้าในช่วงเช้าพร้อมกับใช้น้ำมันดีเซลกำมะถันต่ำเป็นเชื้อเพลิงทดแทน ต่อมาเมื่อมีประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดมาตรฐานค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมงในพื้นที่ตำบลนาสัก ตำบลสบป่าด ตำบลบ้านดง ตำบลจางเหนือ และตำบลแม่เมาะ อำเภอมะเขาะ จังหวัดลำปาง ต้องไม่เกิน ๐.๕๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และในบรรยากาศโดยทั่วไปจะต้องไม่เกิน ๐.๓๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการติดตั้งเครื่องกำจัดหรือดักก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (Flue Gas Desulfurization) ให้กับโรงไฟฟ้าทุก ๆ หน่วย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยเริ่มจากโรงไฟฟ้าหน่วยที่ ๔ จนถึงหน่วยที่ ๑๓ สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เป็นต้นมา สำหรับโรงไฟฟ้าหน่วยที่ ๑ ถึงหน่วยที่ ๓ ได้หยุดผลิตกระแสไฟฟ้าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้จัดตั้งสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศบริเวณรอบ ๆ โรงไฟฟ้าจำนวน ๑๒ สถานี รวมถึงจุดที่มีข้อพิพาทด้วย สถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศดังกล่าวจะตรวจวัดและบันทึกค่าความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศไว้แล้วรายงานข้อมูลดังกล่าวไปยังห้องควบคุมการผลิตกระแสไฟฟ้า เพื่อประกอบการตัดสินใจในการกำหนดกำลังการผลิตกระแสไฟฟ้าของโรงไฟฟ้าแม่เมาะ เพื่อป้องกันแก้ไขไม่ให้เกิดค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เกินกว่าค่าเฉลี่ยมาตรฐานที่กำหนด ทำให้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นต้นมา สามารถควบคุมความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศและปริมาณฝุ่นแขวนลอย

/รอบโรงไฟฟ้า...
สำเนาถูกต้อง

(นางนิษฐา อธิราช)

นางนิษฐา อธิราช

รอบโรงไฟฟ้าแม่เมาะให้มีค่าเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติและกรมควบคุมมลพิษ และผู้ถูกฟ้องคดียังได้รับใบรับรองว่าได้จัดทำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมเป็นไปตามมาตรฐานอุตสาหกรรม เลขที่ มอก. ISO ๑๔๐๐๑ สำหรับกิจกรรมการทำเหมืองถ่านหินและผลิตถ่านอัดแท่ง การผลิตกระแสไฟฟ้าของหน่วยที่ ๔ ถึงหน่วยที่ ๑๓ กรณีจึงไม่ทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของผู้ฟ้องคดีและประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงโรงไฟฟ้าแม่เมาะ ผู้ถูกฟ้องคดียังได้จัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ออกให้บริการตรวจสุขภาพให้กับราษฎรอำเภอแม่เมาะมาโดยตลอด พร้อมกับจ่ายค่ารักษาพยาบาล และค่าพาหนะ ให้แก่ราษฎรที่เดินทางไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลของรัฐ ในกรณีที่แพทย์วินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรกระบบทางเดินหายใจ จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำการด้วยความระมัดระวังพอสมควรแก่เหตุแล้ว ส่วนก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่หลงเหลือจากการผลิตกระแสไฟฟ้าหรือเครื่องกำเนิดก๊าซที่ถูกปล่อยออกไปจากปล่องซึ่งสูงจากพื้นดินประมาณ ๑๕๐ เมตร จะถูกลมพัดกระจายออกไปในบรรยากาศและเจือจางลง ทำให้ไม่เกิดมลภาวะต่อพื้นที่โดยรอบโรงไฟฟ้า รวมทั้งบริเวณที่ผู้ฟ้องคดีพักอาศัย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเจ็บป่วยเป็นโรคปอดอักเสบจากฝุ่นหิน (โรคนิวโมโคนิโอซิส) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าโรคนิวโมโคนิโอซิสเกิดจากการหายใจเอาสารต่างๆ เข้าไปสะสมในปอดและทำปฏิกิริยากับเนื้อปอดจนเกิดการอักเสบของเนื้อปอดกลายเป็นเนื้อเยื่อพังผืดกระจายอยู่ในปอด การวินิจฉัยโรคดังกล่าวต้องศึกษาประวัติการประกอบอาชีพ อาการและภาพรังสีทรวงอกของผู้ป่วยโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ การที่จะวินิจฉัยว่าบุคคลใดป่วยเป็นโรคนิวโมโคนิโอซิสหรือไม่ จึงต้องผ่านการตรวจอย่างน้อย ๓ ขั้นตอน คือ ตรวจจากประวัติของผู้ป่วยว่ามีการสัมผัสสารที่ก่อให้เกิดโรคในปริมาณสูงและเป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปี ตรวจจากภาพถ่ายรังสีทรวงอกขนาดมาตรฐาน เปรียบเทียบความผิดปกติของเนื้อปอดกับฟิล์มของโรคนิวโมโคนิโอซิสตามระบบการอ่านฟิล์มขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ และวินิจฉัยทางพยาธิสภาพของชิ้นเนื้อปอดว่าเข้าได้กับโรคนี้ แต่กรณีของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ สำนวนไม่ปรากฏว่าแพทย์หญิงอรพรรณ เมฆาติลกกุล ได้ทำการวินิจฉัยโรคให้กับผู้ฟ้องคดีโดยใช้อุปกรณ์ทางการแพทย์และได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าว การวินิจฉัยโรคจึงเกิดจากการคาดเดาและเป็นไปตามความรู้สึก นอกจากนี้ แพทย์หญิงอรพรรณ เมฆาติลกกุล มิได้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาชีวเวชศาสตร์หรือโรคทางเดินหายใจ ทั้งยังถูกกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

/สอบสวน...

ตามข้อเท็จจริง

(นางสาวอรพรรณ เมฆาติลกกุล)

แพทย์หญิงอรพรรณ เมฆาติลกกุล

สอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งที่ ๗๒๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษปลดออกจากราชการ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเคยเข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลต่างๆ ในจังหวัดลำปาง ก่อนที่จะไปตรวจกับแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล แพทย์ที่ทำการตรวจรักษาผู้ฟ้องคดีทุกคนวินิจฉัยและมีความเห็นเป็นอย่างเดียวกันว่าผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นโรคปอดอักเสบจากฝุ่นหิน (โรคนิวโมโคนิโอซิส) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์จากมลพิษสิ่งแวดล้อม ผลการวินิจฉัยโรคตามใบรับรองแพทย์ของแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงไม่น่าเชื่อถือ และหากสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดโรคกับผู้ฟ้องคดี มีอยู่จริงย่อมจะเกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นในครอบครัวซึ่งพักอาศัยอยู่ที่เดียวกันด้วย แต่ไม่ปรากฏว่ามีบุคคลในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยเป็นโรคตามที่แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ได้วินิจฉัยไว้ ด้วยเหตุนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงประสงค์ที่จะให้มีคณะกรรมการแพทย์ ทำการตรวจวินิจฉัยอาการป่วยให้เป็นที่ประจักษ์ อันจะเป็นผลดีกับผู้ฟ้องคดี สำหรับอาการของโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์นั้น เกิดจากการหายใจเอาก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เข้าไปในร่างกาย ทำให้เกิดการระคายเคือง ไม่มีพังผืดในปอด ไม่มีการสะสมในร่างกาย อาการดังกล่าวเป็นเพียงชั่วคราวและไม่เป็นโรคเรื้อรัง การเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ได้เกิดจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ประกอบกับโรงไฟฟ้าแม่เมาะมีพนักงานปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า ๖,๐๐๐ คน และมีการตรวจสุขภาพโดยให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจภาพรังสีทรวงอกเป็นประจำทุกปี แต่ก็ไม่พบว่ามีพนักงานที่ปฏิบัติงานป่วยด้วยโรค นิวโมโคนิโอซิสแต่อย่างใด จึงเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งไม่ได้ทำงานอยู่ในเหมืองถ่านหิน จะมีโอกาสป่วยเป็นโรคดังกล่าวมากกว่าพนักงานที่ปฏิบัติงานในเหมืองถ่านหิน เมื่อผู้ฟ้องคดี มิได้เจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำเหมืองและโรงไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดี จึงไม่อาจเรียก ค่าสินไหมทดแทนได้

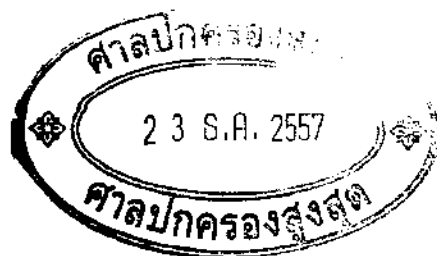
ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ ส่วนวนคัดค้านคำให้การโดยมีเนื้อความในทำนองเดียวกัน ว่า แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ทางด้านการแพทย์และด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์จากสถาบันทั้งในและต่างประเทศ มีประสบการณ์ในการตรวจรักษาผู้ป่วยโดยเฉพาะผู้ป่วยจากการประกอบอาชีพ อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมมาไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี ทั้งยังเป็นอาจารย์แพทย์และเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญของกระทรวงยุติธรรมทางด้านอาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม กรณีจึงไม่จำเป็นต้องตั้งคณะกรรมการแพทย์เพื่อทำการตรวจรักษาผู้ป่วย การตรวจรักษา

/ของแพทย์หญิง...
 สำนวน...
 (นางสาว...)
 ๕๐๐/๒๕๕๗

ของแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ก็ได้กระทำตามหลักวิชาการทางแพทย์โดยไม่เกรงต่ออิทธิพลหรือผลกระทบต่อการประกอบวิชาชีพที่ต้องมาเกี่ยวข้องกับคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีและราษฎรที่เจ็บป่วยจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะจึงเข้ารับการรักษากับแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล เป็นจำนวนมาก ส่วนอาการเจ็บป่วยจากการได้รับมลพิษก็ขึ้นอยู่กับภูมิต้านทาน อายุ เพศ ความแข็งแรงของร่างกายแต่ละคน คนในครอบครัวเดียวกันอาจจะไม่เจ็บป่วยก็ได้ สำหรับคำสั่งที่ลงโทษให้ปลดแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ออกจากราชการก็เนื่องจากการทำงานด้านวิชาการ มิใช่กรณีทุจริตหรือทำการตรวจรักษาผู้ป่วยโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ได้มาตรฐานทางการแพทย์แต่อย่างใด นอกจากนี้ มีกรณีที่ราษฎรในพื้นที่อำเภอแม่เมาะได้รับความเสียหายจากมลพิษของโรงไฟฟ้าแม่เมาะฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดลำปาง ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายเกี่ยวกับพืชผล และศาลจังหวัดลำปางมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย และคดีถึงที่สุดเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำพิพากษา

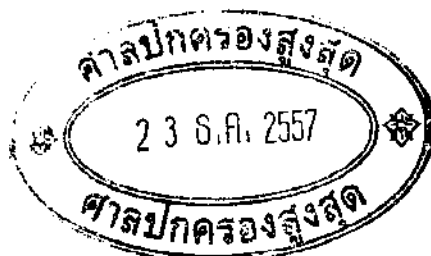
ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมทั้ง ๑๔ ส่วนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบรายชื่อแพทย์ที่ได้รับหนังสืออนุมัติและวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรม สาขาเวชศาสตร์ป้องกัน แขนงอาชีวเวชศาสตร์ จากแพทยสภาแล้ว ไม่ปรากฏว่าแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ได้รับการอนุมัติให้เป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในกรณีดังกล่าว การตรวจวินิจฉัยโรคของแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ก็มีได้ดำเนินการตามขั้นตอนและหลักวิชาการทางการแพทย์ ทำการตรวจวินิจฉัยโรคแต่ละคนใช้เวลาประมาณ ๕ นาที แล้วลงชื่อในแบบฟอร์มใบรับรองแพทย์ที่พิมพ์ไว้แล้ว บางฉบับมิได้มีการระบุสถานที่ไว้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าศาลจังหวัดลำปางได้มีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายพืชผลแก่ประชาชนในอำเภอแม่เมาะนั้น เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๗ และวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ เกิดการสะสมของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศรอบโรงไฟฟ้าสูงเกินกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนในทันที โดยได้จัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่รักษาพยาบาลผู้ที่มีอาการเจ็บป่วย ส่วนกรณีพืชผลทางการเกษตรเสียหาย รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีให้ความช่วยเหลือประชาชนอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้จ่ายเงินช่วยเหลือให้แก่ผู้ยื่นเรื่องขอรับความช่วยเหลือในวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๑ ต่อมา ราษฎรที่ไม่ได้ยื่นเรื่องขอรับความช่วยเหลือกรณีดังกล่าวได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลจังหวัดลำปางเพื่อเรียก

/ค่าเสียหาย...
 คำนวณเบื้องต้น
 (นางสาว อริยาพร)
 เจ้าหน้าที่คดีปกครองในกองการ

ค่าเสียหายด้านพืชผลทางการเกษตร ซึ่งศาลจังหวัดลำปางได้วินิจฉัยว่าเมื่อผู้ถูกฟ้องคดี มีการประชุมพิจารณาให้ความช่วยเหลือราษฎรที่ได้รับผลกระทบจากมลภาวะจึงเป็น การยอมรับว่าผลกระทบด้านมลภาวะดังกล่าวมีผลทำให้พืชผัก ไม้ผล และไม้ยืนต้น ได้รับความเสียหายจริง จึงฟังได้ว่าการกระทำละเมิดดังกล่าวเกิดจากการกระทำของ ผู้ถูกฟ้องคดี ศาลจังหวัดลำปางจึงพิพากษาให้ชำระเงินให้แก่โจทก์ที่ยื่นเรื่องร้องเรียนไปยัง ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง ส่วนโจทก์ที่ไม่ได้ยื่นเรื่องร้องเรียนศาลจังหวัดลำปางไม่รับและ ไม่กำหนดค่าเสียหายให้ ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าการจ่ายเงินช่วยเหลือเป็นการให้ความช่วยเหลือ ด้านมนุษยธรรม ยังไม่มีผลการพิสูจน์ความเสียหายและมีใช่เป็นการยอมรับว่าพืชผล ที่เสียหายเกิดจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์หรือเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อราษฎรฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดลำปาง จึงมีการตรวจพิสูจน์ความเสียหาย ภายหลังจากทราบ ผลการตรวจพิสูจน์ของสำนักงานเกษตรจังหวัดลำปางและสถาบันวิจัยและฝึกอบรม การเกษตรลำปางแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงจะอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลจังหวัดลำปาง แต่เนื่องจากราษฎรผู้เป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวได้มีหนังสือขอความเป็นธรรม ต่อนายกรัฐมนตรีและผู้เกี่ยวข้อง กระทรวงพลังงานได้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีสละสิทธิ ในการอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวและชำระเงินให้แก่ ราษฎรตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๗ อย่างไรก็ตาม การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีถูกตรวจสอบโดยกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและ การเหมืองแร่ ซึ่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ แจ้งอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางว่า โครงการเหมืองแม่เมาะได้ปฏิบัติตามมาตรการ ป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ครบถ้วน ยกเว้นบางมาตรการ ที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้องกับการทำเหมืองในปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ดำเนิน มาตรการชดเชยอื่นๆ เพื่อบรรเทาหรือลดผลกระทบดังกล่าวแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๔๒) เนื่องจากมิได้ชำระ ค่าธรรมเนียมศาลในส่วนที่ศาลไม่ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕...

อำนาจฟ้อง

(นางนิษฐา อังราณ)

เจ้าพนักงานคดีปกครอง

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ขอดอนฟ้อง ศาลปกครองชั้นต้นอนุญาตให้ถอนฟ้อง

ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๑/๒๕๕๒) ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดียื่นคำขอให้ศาลหมายเรียกทนายของผู้ฟ้องคดีเข้าแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ นายศรีนวล วงศ์ใน บุตรของผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอเข้ามาแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำขอและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๔๘ นายศรีนวล วงศ์ใน ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นคดีคำร้องที่ ๒๘๘/๒๕๔๘ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งที่ ๕๐๓/๒๕๔๘ กลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำขอเข้ามาแทนที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งถึงแก่ความตาย และให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาคำขอเข้ามาแทนที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งถึงแก่ความตายต่อไปตามรูปคดี

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒) ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ นายสมชาย พินิจจันทร์ บุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒) ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ นางนวลจันทร์ วงศ์ชนะ ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๑ นางปราณี อินปัญโญ บุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๑ นายประเสริฐ เกียงแก้ว บุตรโดยชอบ

/ด้วยกฎหมาย...
 ๕ มีนาคม ๒๕๕๑
 (นาย...)
 เจ้าหน้าที่กองปลัดกระทรวงมหาดไทย

ด้วยกฎหมาย ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วคดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน เป็นฟ้องเคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ได้บรรยายฟ้องความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ผลิตกระแสไฟฟ้าโดยใช้ถ่านหินลิกไนต์เป็นเชื้อเพลิงหลักในการผลิตกระแสไฟฟ้า ทำให้เกิดการฟุ้งกระจายของฝุ่นละอองและก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เกินกว่ามาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนดให้มีได้ในบรรยากาศ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ควบคุม ดูแล และป้องกันก่อนปล่อยสู่บรรยากาศเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการบรรยายฟ้องให้เห็นถึงการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี พร้อมข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ตามสมควรเกี่ยวกับการกระทำที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แล้ว ที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าคำฟ้องมิได้มีรายละเอียดเกี่ยวกับความเสียหายที่เรียกร้อง นั้น เห็นว่า รายละเอียดดังกล่าวเป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่ต้องแสดงข้อเท็จจริงต่อศาลปกครองอยู่แล้ว ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีก็เข้าใจมูลเหตุแห่งการฟ้องคดีและได้ทำคำให้การต่อสู้คดีโดยไม่หลงประเด็นแต่อย่างใด และหากศาลปกครองเห็นว่าคำฟ้องใดเป็นคำฟ้องไม่สมบูรณ์ครบถ้วน ศาลปกครองก็มีอำนาจที่จะให้ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง เพื่อดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามข้อ ๓๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือหากปรากฏในภายหลังว่ามีข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เป็นเหตุแห่งคดีขาดตกบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์ ศาลก็มีอำนาจให้คู่กรณีที่เกี่ยวข้องชี้แจงหรือโต้แย้งได้ ดังนั้น ประเด็นคำฟ้องเคลือบคลุมหรือไม่ จึงไม่อาจนำมาเป็นประเด็นเงื่อนไขของการฟ้องคดีที่จะทำให้ศาลปกครองไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา หรือยกคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีได้

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำความละเมิดหรือเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ได้รับอันตรายต่อร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สินเสียหาย หรือไม่ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางปกครองประเภทรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ และเป็นผู้ครอบครองและประกอบกิจการโรงไฟฟ้าแม่เมาะซึ่งตั้งอยู่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยใช้ถ่านหิน

/ลงนามใน...

นางสาว...

(นางสาว...)

เจ้าพนักงานศาลปกครอง...

ลิกไนต์เป็นเชื้อเพลิงเพื่อผลิตไฟฟ้า ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขในประธานบัตร และตามกฎหมายในการควบคุมมิให้มีการปล่อยอากาศเสียที่มีค่าเฉลี่ยของก๊าซซัลเฟอร์ ไดออกไซด์ ก๊าซไนโตรเจนไดออกไซด์ และฝุ่นละอองเกินกว่าค่าเฉลี่ยมาตรฐานตามที่ กฎหมายกำหนดไว้ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและ รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่กำหนดให้แหล่งกำเนิดมลพิษ ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนโดยไม่ต้องคำนึงว่าแหล่งกำเนิดมลพิษได้กระทำการ โดยผิดกฎหมายหรือไม่ เห็นได้ว่าแม้ผู้ถูกฟ้องคดีได้บำบัดอากาศเสีย มิให้มีค่าฝุ่นละออง และก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์สูงเกินกว่าที่หน่วยงานที่มีหน้าที่ได้กำหนด แต่หากก่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือรัฐ โดยไม่ปรากฏเหตุยกเว้นความรับผิด ผู้ถูกฟ้องคดีก็มีหน้าที่ ต้องชดใช้ค่าเสียหาย แต่การที่จะพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดหรือไม่นั้น ต้องพิจารณา จากความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลของการกระทำจากกรณีดังต่อไปนี้

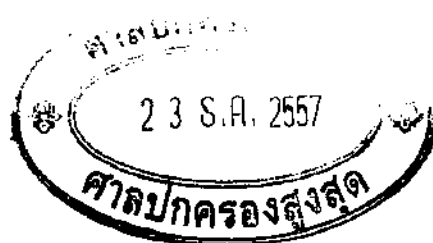
กรณีมลภาวะจากฝุ่นละออง เห็นว่า ฝุ่นละอองที่มีขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน เป็นฝุ่นละอองที่สามารถเข้าสู่ร่างกายและเป็นอันตรายต่อระบบทางเดินหายใจ โดยที่ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป กำหนดค่าเฉลี่ยของ ฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน ในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ต้องไม่เกิน ๐.๑๒ มิลลิกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร เมื่อพิจารณารายงานการศึกษาแหล่งที่มาของฝุ่นละอองที่หมู่บ้านหัวฝาย ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมะ ของนายอภา หวังเกียรติ อาจารย์ภาควิชาวิศวกรรมสิ่งแวดล้อม วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยรังสิตและคณะ ที่ได้ทำการเก็บ ตัวอย่างฝุ่นละอองที่มีขนาดอนุภาคเล็กกว่า ๑๐ ไมครอน ในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ระหว่างเดือน มกราคมถึงเดือนเมษายน ๒๕๔๔ จำนวน ๓๑ ตัวอย่าง มาวิเคราะห์หาองค์ประกอบทางเคมี และศึกษาแหล่งที่มาของฝุ่น ผลการศึกษาพบว่าแหล่งกำเนิดสำคัญของฝุ่นละออง ร้อยละ ๕๗ มาจากการเผาไหม้มวลชีวภาพและรถยนต์ ร้อยละ ๑๙ มาจากฝุ่นดินและ ฝุ่นที่เกิดจากถนน ร้อยละ ๔ มาจากสารแขวนลอยทุติยภูมิ ที่เหลือร้อยละ ๒๐ เป็นฝุ่น ที่ไม่สามารถจำแนกแหล่งที่มาได้ สอดคล้องกับรายงานการตรวจสภาพอากาศของ กรมควบคุมมลพิษ ประกอบกับแนวทางการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของราษฎรที่ได้รับ ผลกระทบจากการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ยืนยันว่าในช่วงหน้าแล้งปี พ.ศ. ๒๕๓๙

ถึง พ.ศ. ๒๕๔๙...
 ๒๕๔๙
 (นางสาว...)
 เจ้าหน้าที่...

ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ พบฝุ่นละอองขนาดเล็กสูงเกินกว่าค่าเฉลี่ยมาตรฐานที่สถานีสบป่าด บ้านท่าสี่ และการประปาแม่เกาะหลายครั้งต่อปี ส่วนช่วงเวลาอื่นไม่แตกต่างจากจังหวัดใกล้เคียง และการตรวจพบฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า ๑๐ ไมครอน ในพื้นที่อำเภอแม่เกาะก็มีสาเหตุมาจากกิจกรรมอื่นอีก เช่น เกิดจากไฟไหม้ป่าหรือจากการเผาเศษวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตรหรือขยะ เป็นต้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นเห็นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะเป็นผู้ประกอบการที่ก่อให้เกิดฝุ่นละออง และถูกกำหนดให้เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อมตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง กำหนดให้โรงไฟฟ้าแม่เกาะเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่บรรยากาศ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๔ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าแหล่งที่มาของฝุ่นละอองส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดจากการปล่อยทิ้งอากาศเสียของผู้ถูกฟ้องคดี และฝุ่นละอองที่ไม่อาจจำแนกแหล่งที่มาได้ก็มีเพียงร้อยละ ๒๐ เท่านั้น ประกอบกับปริมาณฝุ่นละอองก็ไม่ได้แตกต่างจากสถานที่อื่น ดังนั้น กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ก่อให้เกิดหรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของฝุ่นละอองซึ่งเป็นมลพิษเกินกว่าค่ามาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด อันเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการควบคุมกำจัดฝุ่นละออง และฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน เจ็บป่วยเป็นโรคนิวโมโคนิโอซิสหรือโรคปอดอักเสบจากฝุ่นหินจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวนในกรณีนี้

ส่วนกรณีมลภาวะของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เห็นว่า เมื่อพิจารณาประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๘ ข้อ ๒ ที่กำหนดให้ค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง บริเวณพื้นที่ตำบลนาสัก ตำบลสบป่าด ตำบลบ้านดง ตำบลจางเหนือ และตำบลแม่เกาะ อำเภอแม่เกาะ จังหวัดลำปาง จะต้องไม่เกิน ๐.๕๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และข้อ ๓ กำหนดให้พื้นที่อื่น นอกจากพื้นที่ตามข้อ ๒ จะต้องไม่เกิน ๐.๓๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

/ฉบับที่ ๒๑...
สำเนาถูกต้อง

(นายนิษฐา อังคาร)

เจ้าหน้าที่กองคดีสิ่งแวดล้อม

ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๔ กำหนดค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ในทุกพื้นที่จะต้องไม่เกิน ๐.๓๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ที่จะไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายและสุขภาพอนามัย คือ ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เป็นค่าเฉลี่ยมาตรฐานโดยทั่วไปที่ใช้บังคับกับทุกพื้นที่ทั่วประเทศ ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์โดยมีค่าเฉลี่ย ไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร แต่เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร หากก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีก็ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี กรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานของคณะกรรมการศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาจากการดำเนินการของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ได้รวบรวมข้อมูลการตรวจวัดคุณภาพอากาศในพื้นที่อำเภอแม่เมาะของกรมควบคุมมลพิษ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๓๕ หลังจากที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีผลใช้บังคับแล้ว พบว่าตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ จนถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ เป็นเวลา ๓๒ เดือน ตรวจพบค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๒๓ เดือน รวม ๑๑๙ ครั้ง ส่วน ๙ เดือนที่เหลือ ตรวจพบค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๖ เดือน และตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ จนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นเวลา ๓๘ เดือน ตรวจพบค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๒๗ เดือน รวม ๑๔๒ ครั้ง และช่วงเวลา ๑๑ เดือนที่เหลือตรวจพบค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ทั้ง ๑๑ เดือน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ประกอบการที่ก่อให้เกิดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และกิจการโรงไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีถูกกำหนดให้เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อม โดยไม่ปรากฏว่ามีปัจจัยอื่นหรือมีสถานประกอบการอื่นเป็นผู้ปล่อยมลพิษในพื้นที่ดังกล่าวจนทำให้ค่าเฉลี่ย เกินกว่ามาตรฐานโดยทั่วไปและตามที่ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติดังกล่าวกำหนด ประกอบกับศาลจังหวัดลำปาง รับฟังข้อเท็จจริงในคดีที่มีราษฎรยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๙๖๐/๒๕๔๒

/หมายเลขแดง...

คำนำของ

(๒๖/๖/๒๕๕๓)

.../๒๕๕๓

หมายเลขแดงที่ ๓๕๔/๒๕๔๗ และคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๔๕/๒๕๔๒ หมายเลขแดงที่ ๔๓๑/๒๕๔๗ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑๔ ได้ยอมรับว่าระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ โรงไฟฟ้าแม่เมาะเดินเครื่องผลิตกระแสไฟฟ้า ๑๐ เครื่อง แต่เครื่องกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ใช้การได้เพียง ๒ เครื่อง จากจำนวนทั้งหมด ๘ เครื่อง และเครื่องวัดคุณภาพอากาศที่ติดตั้งในห้องควบคุมเริ่มมีแนวโน้มแสดงค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับสภาพอากาศแปรปรวน อันมีผลทำให้ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ไม่กระจายตัว ศาลจังหวัดลำปางจึงฟังว่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่เกิดจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะทำให้เกิดมลภาวะจริง และมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าพืชผลแก่โจทก์ในคดีดังกล่าว จากข้อเท็จจริงข้างต้นจึงฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่บรรยากาศโดยมิได้มีการบำบัดอากาศเสียจนทำให้มีค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปเกินกว่าค่ามาตรฐานที่ควรเป็น คือ ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และเกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ตามที่กำหนดในประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) และกรณีมิใช่เหตุสุดวิสัย การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการควบคุมกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน เจ็บป่วยด้วยโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ อันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีหรือไม่ เห็นว่าข้อเท็จจริงรับฟังได้จากคำชี้แจงของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายตามรายงานการศึกษาเกี่ยวกับพิษของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ของนายแพทย์ไชยนันท์ ทยาวิวัฒน์ หนังสือพิษวิทยาของนายริชาร์ด บี ชาลซิงเกอร์ และข้อมูลการรักษาพยาบาล (MICROMEDEX Healthcare Series ฉบับที่ ๑๑๗ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕) ตลอดจนคำให้การของนาวาตรีนายแพทย์พรเพิ่มพรมมาส พยานจำเลยที่เบิกความต่อศาลจังหวัดลำปางว่าโรคนี้เกิดจากการหายใจเอาก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เข้าไปในร่างกายแล้วไปทำปฏิกิริยากับความชื้นในอากาศจนทำให้เปลี่ยนสภาพเป็นกรดซัลฟูริก คนไข้จะมีอาการระคายเคืองอวัยวะต่างๆ เช่น ตา จมูก หลอดลม ทำให้หายใจไม่สะดวก ไอ และมีเสมหะ ร่างกายจะดูดซึมก๊าซดังกล่าวไว้ประมาณร้อยละ ๔๐ ส่วนที่เหลือจะผ่านกระบวนการเมตาโบลิซึมและถูกขับออก

/ทางปัสสาวะ...

ส่วนที่ต้อง

(นายวิชากร อภิบาล)

11/11/2557

ทางปัสสาวะ ไม่มีการสะสมในร่างกาย ในการวินิจฉัยโรคดังกล่าวจะต้องมีการวัดปริมาณ
ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในที่เกิดเหตุซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการวินิจฉัยโรค ส่วนการรักษา
ทำได้โดยให้ผู้ป่วยออกจากพื้นที่ที่มีก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในปริมาณที่เป็นอันตราย
นอกจากนี้ ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ปี พ.ศ. ๒๕๓๘
และปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้เกิดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในอากาศมีปริมาณสูงในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ
จนทำให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับผลกระทบ และในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน
ก็อ้างว่าเจ็บป่วยด้วยอาการของโรคทางเดินหายใจ โรคปอด ระบายเคืองต่อเยื่อเมือก
ตามร่างกาย มีอาการเหนื่อย ไอ แสบคอ แสบจมูก แสบตา และหายใจหอบ ความผิดปกติ
ของร่างกายจะปรากฏที่เยื่อบุตา เยื่อบุจมูก และเยื่อบุคอ แม้กรดซัลฟูริกที่เกิดจากก๊าซ
ซัลเฟอร์ไดออกไซด์จะไม่สะสมในร่างกายก็ตาม แต่ถ้าผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจาก
กรดซัลฟูริกไปทำลายเยื่อเมือกต่างๆ เป็นเวลาติดต่อกันนานถึง ๖๗ เดือน อาจถูก
ทำลายหรือทำให้เสื่อมสภาพ และปรากฏร่องรอยให้เห็นได้ว่าเยื่อเมือกต่างๆได้รับผลกระทบ
ที่เกิดจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ดังที่ปรากฏจากการที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน
เข้ารับการตรวจจากแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ที่ระบุว่าเป็นโรคพิษซัลเฟอร์
ไดออกไซด์ แม้ว่าการตรวจรักษาจะมีได้มีการวัดคุณภาพอากาศและเป็นการตรวจรักษา
ในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์
ไม่เป็นอันตรายแล้ว แต่อาการและร่องรอยของโรคย่อมปรากฏอยู่ในขณะที่แพทย์ทำการ
ตรวจรักษาโรค สอดรับกับข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์
ในปริมาณที่น่าจะเป็นอันตรายเป็นเวลา ๖๗ เดือนใน ๗๐ เดือน ประกอบกับนาวาตรี
นายแพทย์พรเพิ่ม พรหมมาส ได้ให้การว่าผลการวิจัยหากผู้ป่วยได้รับก๊าซซัลเฟอร์
ไดออกไซด์นานๆ อาจจะมีผลต่อสุขภาพ แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับโรคของผู้ฟ้องคดี แต่ก็ต้อง
ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี กรณีจึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดี
ทั้ง ๑๙ สำนวน ได้รับผลกระทบจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีในการปล่อยก๊าซซัลเฟอร์
ไดออกไซด์ดังกล่าว อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ที่ผู้ถูกฟ้องคดี
ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ
สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีต้องกระทำการหรือไม่กระทำการ หรือต้องรับผิดชอบ
ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน หรือไม่ เพียงใด คดีมีประเด็น

ที่จะต้อง...
ลงนาม...
(นางเลิษา อธิวิท)
เป็นเจ้าพนักงานสอบสวน

ที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๔๒) และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๔๒) ซึ่งคดีดังกล่าวข้างต้นเป็นคดีที่แยกมาจากคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๗/๒๕๔๖ ของศาลปกครองเชียงใหม่ ได้นำคดีมาฟ้องภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติแล้วว่า หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ติดตั้งเครื่องกำจัดหรือดักก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (FGD) ที่โรงผลิตกระแสไฟฟ้าและใช้การได้สมบูรณ์ครบทุกเครื่อง ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๔๑ เป็นต้นมา ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถควบคุมก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ให้มีค่าเฉลี่ย ไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ประกอบกับพิษของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จะไม่มีผลกระทบต่อร่างกาย เหตุแห่งการกระทำละเมิดหรือเหตุที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจึงเกิดขึ้นในระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ จนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ เท่านั้น และนับแต่เดือนกันยายน ๒๕๔๑ เป็นต้นมา ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่มีค่าเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดและไม่เกินกว่าค่ามาตรฐานที่จะเป็นอันตรายแก่ชีวิตร่างกาย สุขภาพ อนามัย หรือทรัพย์สินของประชาชน จึงต้องฟังว่าเหตุละเมิดหรือเหตุที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเกิดขึ้นครั้งสุดท้ายไม่เกินวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ ส่วนวนทราบถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีเมื่อไปตรวจรักษาและได้รับใบรับรองแพทย์จากแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล และยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี โดยได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีล่าสุดคือ คดีหมายเลขดำที่ ๑๘๗/๒๕๔๖ ของศาลปกครองเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องภายในสิบปี นับแต่วันที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ยกเว้นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘

//(คดีหมายเลขดำ...

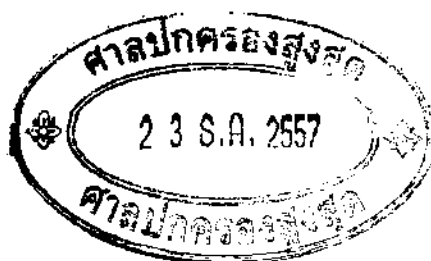
สำนักงาน...

(นางสาว...)

...

(คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) ได้ไปตรวจรักษากับแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล และไปรับรองแพทย์ระบุวันที่ทำการตรวจ คือ วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๕ วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๕ วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๕ วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๕ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๕ วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๕ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๕ วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๕ และวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ ตามลำดับ การที่ผู้ฟ้องคดีรายดังกล่าวได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๗/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี อีกทั้ง ข้อหาที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายนั้น มิใช่เป็นการฟ้องคดีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือสถานะของบุคคล และมีได้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมและไม่ปรากฏเหตุจำเป็นอื่นแต่อย่างใด ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีรายดังกล่าวข้างต้นได้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีรายอื่นนอกจากผู้ฟ้องคดีดังกล่าวข้างต้นและผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒) ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ที่ได้ถอนฟ้องและศาลอนุญาตให้ถอนฟ้องแล้ว มีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนและค่าเสียหายหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า กรณีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตั้งแต่เริ่มป่วยจนถึงวันฟ้อง และภายหลังจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนถึงอายุ ๘๐ ปี ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนมิได้นำหลักฐานค่าใช้จ่ายมาแสดงว่าจะต้องมีการล้างมลพิษออกจากร่างกายหรือจะต้องมีค่าใช้จ่ายในอนาคตอย่างไร ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้การโต้แย้งว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนมิได้บรรยายฟ้องให้ชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วน ทำการรักษาที่ใด เจ็บป่วยอย่างไร เสียค่ารักษาพยาบาลเท่าใด และปรากฏข้อเท็จจริงจากคำชี้แจงของพันเอกนายแพทย์เลือก

/ด้านสว่าง...
 ด้านล่าง (ลง)
 (นางสาว...)
 เป็น... (นางสาว...)

ด้านสว่าง นายแพทย์ประเสริฐ กิจสุวรรณรัตน์ และนาวาตรีนายแพทย์พรเพิ่ม พรหมมาส ซึ่งเป็นแพทย์ประจำที่โรงพยาบาลค่ายสุรศักดิ์มนตรี โรงพยาบาลแม่เมาะ และกองการแพทย์ และอนามัย โรงไฟฟ้าแม่เมาะ ว่าในการตรวจรักษาโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจให้แก่ชาวบ้านในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ ผู้ถูกฟ้องคดีจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ตลอดจนค่าพาหนะ โดยจะออกไปทำการตรวจรักษาชาวบ้านสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง ทุกสัปดาห์ ประกอบกับก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จะไม่มีสารสะสมในร่างกาย ส่วนการรักษาโรคพิษจาก ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ทำได้โดยหลีกเลี่ยงการสูดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ รวมถึงหลังจาก เดือนกันยายน ๒๕๔๑ เป็นต้นมา ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์มีค่าเฉลี่ย ไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ได้เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตั้งแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันฟ้อง และจำเป็นที่จะต้องทำการรักษาพยาบาล นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน จึงไม่อาจเรียกค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ และขอให้ศาลปกครองสงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนนี้ได้

กรณีคำขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพ และค่าทดแทนความสูญเสีย โอกาสที่จะดำรงชีวิตอย่างคนปกติสุข ข้อเท็จจริงปรากฏว่าอาการเจ็บป่วยด้วยโรคพิษ จากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่พบมากที่สุด คือ เวียนศีรษะ แขนหน้าอก แสบคอ เมื่อเป็นแล้วอาการจะหายไป ไม่มีอาการเรื้อรัง และไม่มีการวิจัยว่าอาจเกิดผลกระทบ ให้เป็นมะเร็งในปอด ทั้งผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ก็มีได้นำสืบให้เห็นว่าโรคนี้จะก่อให้เกิด โรคอะไรหรือไม่ เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ และสูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีวิต อย่างคนปกติสุขอย่างไร ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายประกอบอาชีพ หรือมีรายได้เพียงใด พิจารณาจากอาการของโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์และความผิดปกติของร่างกายแล้ว จึงไม่น่าจะเป็นอุปสรรคในการประกอบอาชีพและสูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีวิตอย่างคนปกติสุข แม้ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๔๖) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๑/๒๕๔๖) และ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๔๖) จะเจ็บป่วยเป็นโรคปอดและหอบหืด แต่ได้รับความจากแพทย์ผู้ตรวจรักษาผู้ฟ้องคดี รายดังกล่าวว่าโรคดังกล่าวมีสาเหตุมาจากการสูบบุหรี่ มิได้เกิดจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ แต่ประการใด หากหยุดสูบบุหรี่อาการก็จะหายไป

/กรณีคำขาดแทน...

อำนาจผู้ฟ้อง

(นางเสาวภา อภิบาล)

เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ

กรณีค่าทดแทนการเสื่อมสมรรถภาพ สุขภาพและอนามัย และความสูญเสียทางด้านจิตใจ เห็นว่า ค่าเสียหายดังกล่าวเป็นค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งศาลย่อมกำหนดได้ตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ตามมาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ตำบลนาสัก ตำบลสบป่าด ตำบลบ้านดง และตำบลแม่เมาะ อำเภอมะแมะ จังหวัดลำปาง และต้องหายใจรับเอาก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในอากาศที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ในช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ จนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นเวลา ๖๗ เดือน จากระยะเวลา ๗๐ เดือน กล่าวคือ มีการตรวจพบปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ในช่วงเวลาดังแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ เป็นระยะเวลา ๒๓ เดือน จำนวน ๑๑๙ ครั้ง ในช่วงเวลาระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ระยะเวลา ๒๗ เดือน ตรวจพบจำนวน ๑๔๒ ครั้ง ส่วนระยะเวลา ๑๗ เดือนที่เหลือมีการตรวจพบปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร แม้จะไม่มีกำนันที่จำนวนครั้งที่ตรวจพบปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่สูงเกินกว่าค่าเฉลี่ยดังกล่าวไว้เนื่องจากค่าเฉลี่ย ไม่เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘)ฯ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๘ แต่หากเกิดเหตุการณ์ที่มีการปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จนทำให้มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เกิดขึ้นอย่างน้อยเดือนละ ๑ ครั้ง ก็จะตรวจพบปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่มีค่าเฉลี่ย สูงเกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๗ ครั้ง รวมเป็นกรณีที่ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวนทั้งสิ้น ๒๗๘ ครั้ง ในช่วงเวลา ๖๗ เดือน ย่อมมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน เสื่อมสุขภาพ อนามัย และอาการดังกล่าวไม่อาจหายขาดได้ในช่วงเวลานั้น ทำให้ร่างกายและจิตใจของผู้ที่อยู่ในพื้นที่ย่อมได้รับผลกระทบทั้งสิ้น จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายตามพฤติการณ์และความร้ายแรงในการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี โดยกำหนดตามจำนวนครั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยอากาศเสียและจากค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่เกินกว่ามาตรฐานที่ควรจะเป็นและเกินกว่าค่าที่กำหนดตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีได้จ่าย

/คำสั่งใหม่...

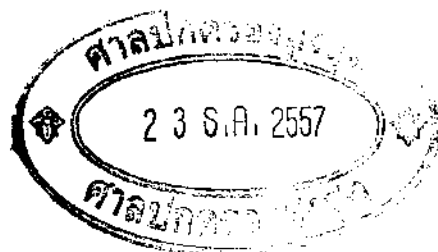
ข้าพเจ้าผู้...

(นางสาว...)

เจ้าพนักงาน...

ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ป่วยนอกกรณีที่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ในช่วงวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีการปล่อยอากาศเสีย จนทำให้ค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๐ ครั้ง เป็นเงิน รายละ ๓,๐๐๐ บาท ดังนั้น จึงเห็นควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดี ปล่อยอากาศเสียจนทำให้มีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ให้แก่ ผู้ฟ้องคดีรายละ ๓๐๐ บาทต่อครั้ง กรณีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ในช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ กำหนดค่าเสียหายให้แก่ ผู้ฟ้องคดีรายละ ๖๐๐ บาทต่อครั้ง และกรณีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร ในช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มิใช่ข้อกำหนดห้ามมิให้มีการปล่อยอากาศเสียจนทำให้มีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตรใช้บังคับ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ฝ่าฝืนจึงเป็นกรณีที่ฝ่าฝืน กฎหมาย นอกจากเป็นกรณีที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายแล้วยังเป็นการละเมิด ซึ่งมีพฤติการณ์ร้ายแรง และไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องได้รับโทษใดๆ จึงเห็นควรกำหนด ค่าเสียหายเพื่อเป็นการลงโทษให้ผู้ถูกฟ้องคดีใช้ความระมัดระวังในการดำเนินการมากขึ้น จึงกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีรายละ ๑,๒๐๐ บาทต่อครั้ง ส่วนผู้ฟ้องคดีรายใด จะมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนเท่าใด ต้องพิจารณาจากระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่ จริงเป็นสำคัญ ดังนี้

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำ ที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๔๒) และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๔๒) มิได้ฟ้องคดีภายใน กำหนดเวลาการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๔๒) และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๔๒) ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง และผู้ฟ้องคดีที่ ๕

/และผู้ฟ้องคดีที่ ๖...

อำนาจฟ้อง

(นางนิษฐา อภิรัตน์)

เจ้าพนักงานคดีปกครอง

และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ถอนคำฟ้องและศาลอนุญาตให้ถอนฟ้องแล้ว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีรายดังกล่าวจึงไม่มีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒) เกิดเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๖ และอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๖ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๑๐,๕๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒) เกิดเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๐ และอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๓๓,๖๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒) เกิดเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๙ และอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๗๙,๕๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒) เกิดเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๓๘ และอยู่ในตำบลแม่เมะ อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๘ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๗๔,๓๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒) เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๓๖ และอยู่ในตำบลแม่เมะ อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๖ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๑๖,๕๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒) เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๔๐ และอยู่ในตำบลนาสัก อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับ

ค่าสินไหม...

(นางสาว พ. อังวาล)

เจ้าหน้าที่กองคดีและบริหารการ

ค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๓๖,๖๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๖/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๔/๒๕๕๒) เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ เดิมอยู่ที่ตำบลคอนแก้ว อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๓๖ ดังนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีรายนี้จึงไม่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์แต่อย่างใด ต่อมา ได้มาอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๓๗ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔๘,๐๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) เดิมอยู่ที่ตำบลเวียงเหนือ อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๓๖ ดังนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีรายนี้จึงไม่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์แต่อย่างใด ต่อมา ได้มาอยู่ในตำบลนาสัก อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๓๖ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๑๖,๘๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒) เดิมอยู่ที่ตำบลรัฐญิก อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ตั้งแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๓๖ ดังนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีรายนี้ จึงไม่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์แต่อย่างใด ต่อมา ได้มาอยู่ในตำบลนาสัก อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๖ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๑๓,๘๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๕/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๓/๒๕๕๒) เดิมอยู่ที่ตำบลแม่เมาะ แล้วย้ายไปอยู่ที่ตำบลพิชัย อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ถึงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ ดังนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีรายนี้จึงไม่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์แต่อย่างใด ต่อมา ได้มาอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๒๔

/พฤศจิกายน...

สำนักงาน...

(นางสาว...)

...

พฤตจิกายน ๒๕๓๖ เป็นต้นมา จนกระทั่งย้ายไปอยู่ที่เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๔๕,๗๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒) เดิมอยู่ที่เขตประเวศและเขตบางแค กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๓๗ ถึงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ดังนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีรายนี้จึงไม่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์แต่อย่างใด ต่อมา ได้มาอยู่ในตำบลนาสัก อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๓๗,๒๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) อยู่ในตำบลนาสัก อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ แล้วย้ายไปอยู่ที่เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๙ แล้วย้ายกลับมามีที่ตำบลนาสัก อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา แต่ผู้ฟ้องคดีรายนี้ยื่นคำร้องขอลดค่าเสียหายลงเหลือ ๒๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนกรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๐,๐๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ปรากฏตามสำเนาทะเบียนบ้านที่นำส่งต่อศาลว่า เดิมอยู่ที่ตำบลปากเปรี้ยว อำเภอเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี ย้ายมาอยู่ที่ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงอื่น จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีรายนี้ได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยอากาศเสียแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) ปรากฏตามสำเนาทะเบียนที่นำส่งต่อศาลว่า เดิมอยู่ที่ตำบลพิชัย อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ย้ายมาอยู่ที่ตำบลแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงอื่น จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีรายนี้ได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยอากาศเสียแต่อย่างใด

/สำหรับ...
 สืบมา...
 (นาย...)
 เจ้าพนักงานปกครอง...

สำหรับผู้ฟ้องคดีรายอื่นที่เหลือมีภูมิลำเนาอยู่ในตำบลบ้านดง ตำบลสบป่าด ตำบลนาสัก ตำบลแม่เมาะ อำเภอมะแมะ จังหวัดลำปางมาตลอด ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ ดังนั้น จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทน กรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นเงินทั้งสิ้นรายละ ๒๔๖,๕๐๐ บาท

อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๔๒) มีคำขอค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้เพียง ๒๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๔๒) มีคำขอค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้เพียง ๑๐,๐๐๐ บาท จึงมีสิทธิได้ไม่เกินคำขอ

เนื่องจากผู้ฟ้องคดีบางราย เช่น ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๔๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๔๒) มีชื่อเป็นผู้รับเงินค่าสินไหมทดแทนจากผู้ถูกฟ้องคดี กรณีได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ช่วงวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีรายใดได้รับเงินดังกล่าวแล้ว จะต้องหักเงินจำนวนนี้ออกจากค่าสินไหมทดแทนในคดีนี้

ส่วนกรณีค่าเสียหายจากการที่พืชไร่ สัตว์เลี้ยงเสียหาย ตลอดจน ค่าใช้ประโยชน์ในการใช้ที่ดิน ตลอดจนให้ผู้ถูกฟ้องคดีจัดการฟื้นฟูสภาพสิ่งแวดล้อม และคุณภาพอากาศบริเวณอำเภอมะแมะ จังหวัดลำปาง ให้กลับคืนสู่สภาพดีดังเดิม นั้น ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าได้รับความเสียหายได้นำสืบให้ศาลเห็นว่าทรัพย์สินใด ที่เสียหายบ้างและเป็นจำนวนเงินเท่าใด มีพืชไร่ สัตว์เลี้ยงเสียหายอย่างไร ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างไร และสภาพสิ่งแวดล้อมตลอดจนคุณภาพอากาศเป็นพิษอย่างไร ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏว่าตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๔๑ เป็นต้นมา ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับต่ำกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าพืชไร่ สัตว์เลี้ยง ตลอดจนฟื้นฟูสภาพแวดล้อมและคุณภาพอากาศดังกล่าวแต่อย่างใด

ปัญหาที่...
สำเนาถูกต้อง
(นางวิมล อธิราช)
วันที่ ๖ เดือน พฤษภาคม ๒๕๕๗

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน มีสิทธิได้รับดอกเบี้ยหรือไม่ เพียงใด เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๑/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๓/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๔/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๕/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๕/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๖/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒) และคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒) ได้นำสืบหรือชี้แจงให้ปรากฏว่าอาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่าร้อยละเจ็ดกึ่งต่อปี อย่างไร ทั้งผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ได้มีคำขอให้ชำระดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบในส่วนของดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดกึ่งต่อปี ตั้งแต่วันฟ้องในแต่ละสำนวน เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องหยุดหรือระงับการกระทำละเมิด หรือต้องหยุดการผลิตกระแสไฟฟ้าด้วยถ่านหินลิกไนต์ และจะต้องจัดการฟื้นฟูสภาพสิ่งแวดล้อมและคุณภาพอากาศบริเวณอำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ให้กลับคืนสู่สภาพดีดังเดิม โดยค่าใช้จ่ายของผู้ถูกฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๔๑ เป็นต้นมา ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ออกสู่บรรยากาศมีค่าเฉลี่ย ไม่เกินกว่าค่ามาตรฐาน และปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีได้ติดตั้งและทำการซ่อมแซมเครื่องกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ให้ใช้การได้ครบถ้วนแล้ว จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้หยุดหรือระงับการกระทำละเมิดรวมถึงได้ป้องกันมิให้ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ฟุ้งกระจายไปในอากาศแล้ว สำหรับสภาพสิ่งแวดล้อมปรากฏข้อเท็จจริงแต่เพียงว่าพืชผลและทรัพย์สินของชาวบ้านเสียหายเพียงครั้งเดียว ไม่ปรากฏว่ามีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดีอย่างต่อเนื่องหรือมีการกระทำซ้ำขึ้นใหม่แต่อย่างใด จึงฟังไม่ได้ว่าสภาพแวดล้อมและคุณภาพอากาศได้รับผลกระทบอันจะต้องมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทำการฟื้นฟูตามคำขอของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ประเด็นที่สี่ ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าธรรมเนียมศาลและค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า มาตรา ๗๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีคำสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามส่วนของการชนะคดี

/ซึ่งค่าธรรมเนียมศาล...

ผู้แทนฟ้อง

(นางสาว อริยา อธิราช)

ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดี

ซึ่งค่าธรรมเนียมศาลดังกล่าวมิใช่หนี้ที่คู่กรณีฝ่ายหนึ่งจะต้องชำระแก่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่อย่างใด และในการดำเนินคดีในศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีสามารถดำเนินคดีได้ด้วยตนเอง ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องแต่งตั้งทนายความเพื่อเข้ามาดำเนินคดี หรือกำหนดให้อำนาจศาลปกครองสั่งให้คู่กรณีฝ่ายหนึ่งชำระค่าธรรมเนียมศาลและค่าทนายความแก่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิที่จะเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าธรรมเนียมศาลและค่าทนายความ

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ดังนี้

ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๑/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๙/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๕/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๕/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๓/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๖/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๔/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙

/และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑...
เจ้าพนักงาน

(นางสาว อธิรา)
... ศาลปกครอง...

(คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒) เป็นเงินรายละ ๑๐,๐๐๐ บาท

หากผู้ฟ้องคดีรายใดได้รับค่าสินไหมทดแทน กรณีเป็นผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์หรือที่อาจจะได้รับผลกระทบในช่วงระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ ของอำเภอแม่เมาะ กรณีผู้ป่วยนอก จากผู้ถูกฟ้องคดีไปแล้ว ให้หักออกจากค่าสินไหมทดแทนตามคำพิพากษานี้ แต่ไม่เกินรายละ ๓,๐๐๐ บาท

ให้จ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดถึงต่อปีของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันฟ้องในแต่ละสำนวนเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

ทั้งนี้ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่มิคำพิพากษาและคืนค่าขึ้นศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่เสียค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดี และคืนค่าขึ้นศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๕๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๕๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๕๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๕๗ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๔/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๕๔ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๕

ในคดีหมายเลขดำ...

สำเนาถูกต้อง

(นางนิษฐา อภิบาล)

ผู้พิพากษาประจำศาล

ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๙/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) อุทธรณ์โดยมีเนื้อความในทำนองเดียวกันว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงตามรายงานการศึกษาแหล่งที่มาของฝุ่นละอองในชุมชนบ้านหัวฝาย อำเภอแม่เมาะ ของนายอาภา หวังเกียรติ อาจารย์ประจำภาควิชาวิศวกรรมสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยรังสิตและคณะ แล้ววินิจฉัยว่าไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีก่อให้เกิดหรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของฝุ่นละอองซึ่งเป็นมลพิษ และไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยทิ้งอากาศเสียเกินกว่าค่ามาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด อันเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการควบคุมกำจัดฝุ่นละอองนั้น บริเวณพื้นที่อำเภอแม่เมาะมีแหล่งที่จะทำให้เกิดฝุ่นละอองในปริมาณมากเพียงแห่งเดียวเท่านั้น คือจากการทำเหมืองแร่ลิกไนต์ของผู้ถูกฟ้องคดีโดยการบดย่อยถ่านหินและการขนย้ายโดยรถบรรทุกขนาดใหญ่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ผู้ถูกฟ้องคดีทำให้เกิดทั้งฝุ่นละอองดินและฝุ่นละอองจากการเผาไหม้ของยานพาหนะแพร่กระจายในชั้นบรรยากาศจนก่อให้เกิดอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัยของประชาชนและผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วน ผลการศึกษาวิจัยดังกล่าวก็ไม่ชัดเจนและไม่น่าเชื่อถือ ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนไม่ได้ป่วยเป็นโรคนิวโมโคนิโอซิสหรือโรคปอดอักเสบจากฝุ่นถ่านหิน รวมถึงควันและเขม่าจากถ่านหินนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ประกอบกิจการที่ก่อให้เกิดมลพิษซึ่งต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายการปล่อยอากาศเสียของผู้ถูกฟ้องคดีแม้จะไม่สูงเกินกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่หากมีระยะเวลาต่อเนื่องหลาย ๆ ปี ย่อมสะสมในร่างกายของประชาชนและผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนจนทำให้เกิดการเจ็บป่วยเรื้อรังได้ ถ้าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนไม่ได้เจ็บป่วยเป็นโรคปอดอักเสบจากฝุ่นถ่านหินดังที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแล้ว เหตุใดรัฐบาลจึงพยายามย้ายประชาชนออกนอกพื้นที่การทำเหมือง มีการแต่งตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจด้านการแพทย์ตามคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๒๐๑๔/๒๕๔๑ มีการตั้งสถานพยาบาลเพื่อทำการตรวจรักษาชาวบ้านและพนักงานในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีมาจนถึงปัจจุบัน มลพิษของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จากโรงงานไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายมากกว่า ๒๐ ปี แม้ค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ตามที่วัดได้จะมีค่าเฉลี่ยที่ไม่เกินกว่าค่ามาตรฐานก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่บ่งชี้ว่าไม่มีก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์หลงเหลืออยู่ในบรรยากาศพื้นที่บริเวณอำเภอแม่เมาะ ประกอบกับสภาพภูมิศาสตร์ในอำเภอแม่เมาะที่มี

ภูเขา...
 (นางสาว อธิภา)
 เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป

ภูเขาล้อมรอบ ทำให้ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ยังคงตกค้างอยู่ตลอดไปตราบเท่าที่ผู้ถูกฟ้องคดียังคงดำเนินการผลิตไฟฟ้า อีกทั้ง อันตรายที่เกิดจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ก็ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ เท่านั้น แต่ยังคงมีการสะสมอยู่ในร่างกายของประชาชนและผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวนตลอดเวลา ทำให้ต้องเข้ารับการรักษาดัวอยู่บ่อยครั้ง หากบุคคลใดป่วยเป็นโรคในระบบทางเดินหายใจ เช่น โรคหอบหืด ร่างกายก็จะได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เร็วกว่าคนปกติทั่วไป ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีบางรายก็ยังไม่หายขาดจากอาการของโรคในระบบทางเดินหายใจ ยังต้องใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนที่มีมลพิษต่อไปโดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ยังคงก่อให้เกิดมลพิษจากการใช้ถ่านหินลิกไนต์เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้าอยู่เช่นเดิม การเรียกร้องค่าเสียหายของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากมลพิษต่อที่อยู่อาศัย ทรัพย์สิน เสรีภาพในการที่จะได้อยู่อาศัยในสิ่งแวดล้อมที่ดีและการได้รับความคุ้มครองด้านสิ่งแวดล้อมให้พ้นจากมลพิษเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ จึงไม่ควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนเฉพาะในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ฉะนั้น การพิจารณาข้อกฎหมายที่จะนำมาปรับใช้ในกรณีความผิดและค่าเสียหายที่เกิดขึ้น จึงต้องพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมและหลักสากลของนานาชาติ ก่อให้เกิดตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้การรับรองคุ้มครองสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ รับรองคุ้มครองปวงชนชาวไทยให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพหรือคุณภาพชีวิตของตนให้ได้รับความคุ้มครองอย่างเหมาะสม ให้การรับรองคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย และตามหลักกฎหมายสากลที่ถือว่าสิ่งแวดล้อมเป็นสมบัติของโลก ของสังคม ของประเทศชาติ และของท้องถิ่น ไม่ใช่สมบัติของปัจเจกชนหรือของนิติบุคคลใด ดังนั้น ทุกชีวิตมีสิทธิที่จะดำรงอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี อากาศบริสุทธิ์ พ้นจากมลพิษที่ตนมิได้เป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้นอย่างเท่าเทียมกันทุกชีวิต ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน เป็นผู้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในชุมชนท้องถิ่นมานานกว่าร้อยปีก่อนที่มีการทำเหมืองและก่อสร้างโรงไฟฟ้าแม่เมาะ ที่ดินทำกินที่อยู่อาศัยก็ได้รับมรดกสืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ ขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีรายได้จากการใช้ทรัพยากรท้องถิ่นแสวงหากำไรไปละหลายหมื่นล้านบาท แต่การชดเชยค่าเสียหายให้กับราษฎรผู้ได้รับผลกระทบจากมลพิษกลับชดเชยให้เพียงเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับผลกำไรที่แสวงหาได้

/จากเชื้อเพลิง...

สัญญาบัตร

(นายนิพนธ์ น้อยวงศ์)

ผู้อำนวยการกองการปกครองส่วนท้องถิ่น

จากเชื้อเพลิงที่มีคุณภาพต่ำ จึงทำให้เกิดกรณีกระทำความผิดซ้ำซากอันเป็นพฤติการณ์ร้ายแรง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำละเมิดตลอดเวลาโดยมีพฤติการณ์ร้ายแรงและไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องได้รับโทษใดๆ จึงควรกำหนดค่าเสียหายเพื่อเป็นการลงโทษ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีใช้ความระมัดระวังในการดำเนินการมากขึ้น ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีบางรายนั้น โดยที่ใบรับรองแพทย์ของแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ไม่ได้ระบุว่า การเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ทำให้ไม่สามารถทราบได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดในคดีนี้ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวก็ได้รับยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ โดยอาศัยสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษที่มีได้บัญญัติเรื่องอายุความไว้ กรณีจึงต้องใช้อายุความสิบปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่เป็นบทกฎหมายทั่วไป ดังเช่นคดีเหมืองแร่คลิตี้ จังหวัดกาญจนบุรี หรือคดีโรงงานทอผ้ากรุงเทพ ของศาลแรงงานกลาง มิใช่ نابัญญัติตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาบังคับใช้ จนทำให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นประชาชนผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีไม่สามารถเข้าถึงสิทธิตามกระบวนการยุติธรรมได้ อีกทั้ง การฟ้องคดีนี้เป็นการใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญในการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นซึ่งเป็นประโยชน์ส่วนรวม และจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลทั้งในปัจจุบันและอนาคต เนื่องจากผลกระทบจากมลพิษดังกล่าวมิใช่จะมีอาการเฉพาะช่วงเวลาที่ค่าเฉลี่ยของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศโดยทั่วไปสูงเกินกว่าค่าเฉลี่ยที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น แต่อาการทุกขเวทนาของผู้ฟ้องคดีที่เกิดจากมลพิษยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องตามสภาพความแข็งแรงของร่างกายของผู้ฟ้องคดีแต่ละคนที่แตกต่างกันไป การกำหนดค่าทดแทนความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายโดยอาศัยเพียงข้อมูลทางทะเบียนราษฎรของกรมการปกครอง ประกอบกับไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งคัดค้าน หรือชี้แจงข้อเท็จจริง พร้อมกับพยานหลักฐานที่แสดงถึงความเสียหายที่แท้จริงทั้งที่ในคำฟ้องได้ระบุชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวนเป็นบุคคลดั้งเดิมที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ก่อให้เกิดมลพิษ ต่อมา เมื่อมีการแยกหมู่บ้านจึงทำให้ผู้ฟ้องคดีบางรายมีหลักฐานที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวไม่นาน ส่วนกรณีค่าขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพ

/และค่าทดแทน...

สำเนาถูกต้อง

(นางนิษฐา อภิวงษ์)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครองบ้านนาบวร

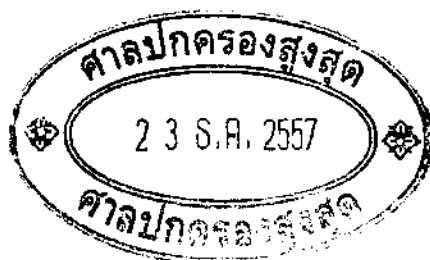
และค่าทดแทนความสูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีพอย่างปกติสุข ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า โรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ไม่น่าจะเป็นอุปสรรคในการประกอบอาชีพและความสูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีพอย่างปกติสุขนั้น อาการของโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ คือ เวียนศีรษะ เหนื่อย แน่นหน้าอก ไอ แสบจมูก แสบตา แสบคอ และระคายเคืองเยื่อเมือกต่างๆ ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีพอย่างปกติ สำหรับค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลนับแต่เริ่มป่วยจนถึงวันพ้องและภายหลังไปจนถึงอายุ ๘๐ ปี ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าไม่อาจกำหนดให้ได้นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยและบางรายต้องใช้ยาฉีดพ่นเพื่อช่วยการหายใจ ปรากฏในใบรับรองแพทย์ของแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล อันเป็นเอกสารสำคัญทางคดีที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นต่อศาล และผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้คัดค้านแต่ประการใด รวมถึงการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีก็เป็นการเจ็บป่วยที่เรื้อรังเป็นระยะเวลานาน ผู้ฟ้องคดีส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในการรวบรวมพยานหลักฐาน จึงทำให้ไม่มีการเก็บเอกสารหลักฐานต่างๆ ไว้ แต่หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าทำการตรวจรักษาที่แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ผู้ฟ้องคดีก็ได้ทำการเก็บเอกสารการตรวจรักษา ดังกล่าวมาแสดงต่อศาล ศาลสามารถที่จะกำหนดค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามสมควร เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายและได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ผ่นละออง ควั่น หรือเขม่าจากถ่านหิน อันเนื่องมาจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องบังคับตามบทบัญญัติของกฎหมายอย่างเคร่งครัด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามค่าขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายต่อไปด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์โดยมีเนื้อความในทำนองเดียวกับคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมและมีสาระเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการออกประกาศของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ จึงไม่อาจทราบได้ว่าเพราะเหตุใดคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติจึงออกประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไป ในเวลา ๑ ชั่วโมง กำหนดให้พื้นที่อำเภอแม่เมาะสามารถมีค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์สูงกว่าพื้นที่อื่น ถ้าปรากฏว่าในช่วงเวลาที่ประกาศฉบับดังกล่าว

ลงนาม... ชัยบังคับ...
(นางสาว อ. ก.)
เป็น... ศาลปกครองชั้นต้น

ใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร แต่ไม่เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ก็ต้องถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายใดๆ แก่ผู้ฟ้องคดี และหากข้อเท็จจริงเป็นดังที่ ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ก็ต้องถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยอากาศที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เป็นเวลา ๕๐ เดือนในช่วงเวลา ๗๐ เดือน รวมจำนวน ๒๖๑ ครั้งเท่านั้น เนื่องจากค่าเฉลี่ย ในช่วงเวลา ๒๐ เดือนที่เหลือมีค่าเฉลี่ย ไม่เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับดังกล่าว เมื่อพิจารณาตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้ โรงไฟฟ้าเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อม ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๙ และประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง กำหนดให้โรงไฟฟ้าแม่เมาะ เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่บรรยากาศ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๔ เห็นได้ว่าโรงไฟฟ้าแม่เมาะ มีสภาพเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมและเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้อง ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ได้รับความเสียหายตามความหมายของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ อย่างเร็วที่สุดคือ วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๙ ทำให้การกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดี จะต้องเริ่มนับจากเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ตามจำนวนครั้ง ที่ค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เป็นจำนวน ๔๖ ครั้ง เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการต่างๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขโดยใช้ความระมัดระวัง เพื่อไม่ให้มีการปล่อยอากาศเสียออกสู่บรรยากาศแล้ว ส่วนที่มีอากาศเสียเกินกว่า ค่ามาตรฐานเป็นบางครั้งก็เนื่องจากเครื่องกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ของผู้ถูกฟ้องคดี เกิดชำรุดอย่างกะทันหันจากการใช้งานตามปกติ และผู้ถูกฟ้องคดีได้พยายามแก้ไข อย่างสุดความสามารถแล้วกรณีถือว่าเป็นเหตุสุดวิสัย ที่ค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซ ซัลเฟอร์ไดออกไซด์สูงเกินกว่าค่ามาตรฐานในบางครั้งและบางเดือนนั้น อาจเกิดขึ้นที่สถานี บ้านก้ออและในบ้านพักของพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งตั้งอยู่ติดกับโรงไฟฟ้า และอาจไม่เกิดขึ้นในบริเวณหมู่บ้านที่อยู่อาศัยของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ ส่วนก็เป็นได้ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีบางรายเพิ่งเกิด บางรายเพิ่งย้ายเข้ามาประกอบอาชีพในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ

/การที่ผู้ฟ้องคดี...

สำเนาถูกต้อง

(นางวิมล ธรรม)

เจ้าพนักงานธุรการ

การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีภูมิสำเนาอยู่ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ ก็ไม่ได้หมายความว่า จะอาศัยอยู่ในพื้นที่จริงตลอดเวลาที่เกิดมลพิษทางอากาศ เพราะภูมิสำเนาที่อยู่อาศัยจริงอาจแตกต่างจากที่อยู่ในทะเบียนบ้าน ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกรดซัลฟิวริกทำลายเยื่อปอดวัยจะเป็นเวลาติดต่อกันนานถึง ๖๗ เดือน อาจถูกทำลายหรือทำให้เสื่อมสภาพ จะปรากฏร่องรอยให้เห็นตามเยื่อปอดวัยที่ได้รับผลกระทบ ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่ากรดซัลฟิวริกที่เกิดขึ้นจากการที่ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ไปทำปฏิกิริยากับความชื้นในอากาศจะไม่มีการสะสมร่างกาย อาการเจ็บป่วยก็ไม่เรื้อรังและไม่มียารักษาหรือผลการวิจัยว่าอาจก่อให้เกิดโรคมะเร็งปอด ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีผู้ฟ้องคดีรายใดมีอาการเยื่อปอดวัยถูกทำลายหรือเสื่อมสภาพจนปรากฏร่องรอยให้เห็น แม้จะรับฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าค่าเฉลี่ย เกินมาตรฐานที่ควรเป็น คือ เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และเกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร รวมเป็นจำนวน ๒๗๘ ครั้ง ในระยะเวลา ๖๗ เดือน แต่หากเฉลี่ยจำนวนครั้งต่อระยะเวลาทั้งหมดแล้วจะเกิดขึ้นเพียงสัปดาห์ละครั้ง โดยในบางช่วงอาจเกิดห่างกันถึง ๔ เดือน ข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นต้นมา ค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ไม่เกินกว่าค่ามาตรฐาน จึงเป็นไปได้ที่แพทย์จะตรวจพบอาการและร่องรอยของโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๖ แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ผู้ทำการตรวจก็ไม่ได้มาเบิกความยืนยันตามใบรับรองแพทย์ที่ตนออกให้กับผู้ฟ้องคดี ใบรับรองแพทย์ดังกล่าวจึงเป็นเอกสารที่ไม่น่าเชื่อถือ หากผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบในช่วงเวลาดังกล่าวก็น่าจะไปขอรับการตรวจรักษาจากคณะทำงานเฉพาะกิจด้านการแพทย์ กรณีราษฎรได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ หรือควรจะยื่นฟ้องคดีเรียกร้องค่าเสียหาย แต่ก็มีผู้ฟ้องคดีเพียงบางรายที่ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดลำปาง ซึ่งข้อเท็จจริงในคดีแพ่งดังกล่าวผูกพันเฉพาะคู่ความในคดีเท่านั้น ไม่ผูกพันบุคคลภายนอกตามมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงไม่อาจนำข้อเท็จจริงในคดีแพ่งดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาคดีนี้ได้ ส่วนกรณีเงินค่าทดแทนการเสื่อมสุขภาพ อนามัย และความสูญเสียทางด้านจิตใจ ศาลต้องรับฟังข้อเท็จจริงให้ได้ความว่าผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบจากสารซัลเฟอร์ไดออกไซด์และได้รับความเสียหายจากการกระทำโดยตรง มิใช่รับฟังเพียงว่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่เกิดจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะ ทำให้เกิด

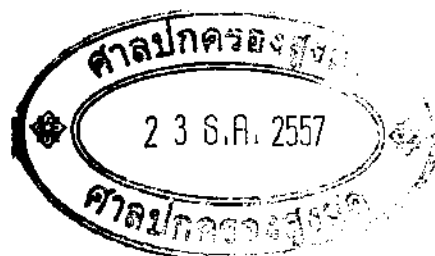
/มลพิษ...

ดีเนอญ ฟ้อง

(นางเนอญา อธิชาต)

ที่ ๑๖๓/๒๕๕๗ ศาลปกครองเชียงใหม่

มลพิษแล้ววินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบและกำหนดค่าเสียหายเป็นการลงโทษเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีใช้ความระมัดระวังในการดำเนินการมากขึ้น โดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเสียหายจริงหรือไม่ การที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายตามจำนวนครั้งของค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่เกินกว่าค่ามาตรฐานที่ควรเป็นและค่าที่กำหนดตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ จึงเป็นการกำหนดค่าเสียหายที่สูงเกินไป และไม่มีค่ามาตรฐานอันเป็นค่าเริ่มต้นในการกำหนดค่าเสียหายว่าเหตุใดจึงกำหนดค่าเสียหายในจำนวนดังกล่าว จึงไม่เป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดี สำหรับการยื่นฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวนนั้น เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ฟ้องคดีทุกรายจะไม่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำละเมิดด้วยการปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เกินกว่าค่ามาตรฐานในระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ และเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวนจะไม่ทราบถึงการยื่นฟ้องคดีแพ่งต่อศาลจังหวัดลำปาง การฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวนจึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเวลานับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ประกอบกับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีมิได้บรรยายฟ้องถึงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ตามสมควรเกี่ยวกับการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี รายละเอียดเกี่ยวกับความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายได้รับ เป็นเหตุให้กระบวนการพิจารณาคดี การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ตลอดจนการกำหนดค่าเสียหายไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน จนต้องใช้วิธีคิดคำนวณแบบเหมารวม อ้างอิงเอาจากพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีมิได้กล่าวอ้างในคำฟ้อง มาคิดคำนวณจากวันเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในวันเวลาแห่งการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดี ไม่มีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานที่ยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัยจริงตามวันเวลาที่ระบุในทะเบียนบ้านหรือไม่ อันเป็นผลเนื่องมาจากคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีมิได้บรรยายถึงวันเวลาแห่งการกระทำละเมิด คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีจำต้องทำคำให้การต่อสู้คดีเพื่อให้ครอบคลุมในทุกเรื่องทุกประเด็นโดยคาดเดาเอง นำเสนอข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานมากเกินความจำเป็นของคดี ศาลควรมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขภายในเวลาที่กำหนด และหากไม่มีการแก้ไขก็อาจมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องหรือจำหน่ายคดีเสียตามข้อ ๓๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อเท็จจริงที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังยังไม่เพียงพอแก่การวินิจฉัยชี้ขาดคดี ไม่ปรากฏว่า

ผู้ฟ้องคดี...
คำฟ้องฟ้อง
(ลงชื่อและนาม)
เป็นต้นไป

ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อร่างกาย อนามัย หรือเสียหาย จากการกระทำหรือละเว้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีอย่างไร กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้กระทำละเมิดต่อ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษา กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน หรือมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำ ที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๔/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๘/๒๕๕๒ แก่อุทธรณ์โดยมีเนื้อความในทำนองเดียวกันว่า คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีได้แสดงถึงสถานะของ ผู้ฟ้องคดี สภาพแห่งคดีหรือข้อหาโดยชัดเจน ความเกี่ยวพันกันระหว่างการกระทำละเมิด ของผู้ถูกฟ้องคดีกับผู้ฟ้องคดี อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีและความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดี แต่ละรายได้รับไว้อย่างสมบูรณ์ เป็นคำฟ้องที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดี ต่อสู้อย่างไม่หลงข้อต่อสู้ ศาลปกครองชั้นต้นก็ได้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่าคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

/ผู้ฟ้องคดีทราบ...

อำนาจผู้ฟ้อง

(นาย... อธิการ)

ผู้ฟ้องคดีทราบว่าตนเองได้รับผลกระทบต่อสุขภาพจากการปล่อยมลพิษซึ่งเป็นการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีนับแต่วันที่รับการตรวจรักษาและได้รับใบรับรองแพทย์ยืนยันเฉพาะรายส่วนการตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจด้านการแพทย์และตรวจรักษานั้นเป็นเพียงการเยียวยาเบื้องต้นเฉพาะเหตุที่เกิดขึ้นระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ ช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยมลพิษอันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีอยู่จนถึงวันที่ตรวจรักษาและได้รับใบรับรองแพทย์จากแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ส่วนการฟ้องคดีแพ่งต่อศาลจังหวัดลำปางเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นการฟ้องเรียกค่าทรัพย์สินเสียหายไม่ได้ฟ้องเรียกค่าเสียหายทางสุขภาพแต่อย่างใด ข่าวดังกล่าวจากสื่อมวลชนที่ได้เผยแพร่ในช่วงเวลานั้นก็มีใช้เหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะกล่าวอ้างได้ว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้วเช่นเดียวกัน การฟ้องคดีนี้จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แล้ว นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดียังมีความคลาดเคลื่อนในข้อกฎหมายเกี่ยวกับการเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษตามความหมายของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ นับตั้งแต่มีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ มิใช่เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษนับตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๕ ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้โรงไฟฟ้าเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อม ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างเพราะประกาศดังกล่าวเป็นเพียงการกำหนดมาตรการควบคุมโรงไฟฟ้าซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษประเภทหนึ่งเป็นพิเศษเพื่อป้องกันปัญหามลพิษที่จะมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและอนามัยของประชาชนเท่านั้น มิใช่เป็นการนิยามให้โรงไฟฟ้าเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษแต่อย่างใด แม้ก่อนเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ โรงไฟฟ้าแม่เมาะจะไม่มีสภาพเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ได้รับความเสียหาย แต่ก่อนหน้านั้นก็มีประกาศสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศไว้ทุกฉบับ ฉะนั้น ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยมลพิษเกินกว่ามาตรฐานที่กำหนดก็ยังคงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จะปฏิเสธความรับผิดชอบจากมูลละเมิดที่เกิดก่อนเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ไม่ได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามค่าเฉลี่ยๆ ขอบด้วยข้อเท็จจริง เหตุผล

/ความเป็นธรรม...

ผู้ฟ้องคดี

(นางสาว...)

.../...

ความเป็นธรรมและกฎหมายแล้ว และข้อเท็จจริงในคดีแพ่งของศาลจังหวัดลำปาง ที่ศาลปกครองชั้นต้นนำมาประกอบการพิจารณาในคดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นมิได้นำผลคดีของ ศาลจังหวัดลำปางมาพิจารณา แต่นำข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคดีซึ่งมีการยอมรับว่าเกิดเหตุ มลพิษจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จริง มีผู้ที่ได้รับผลกระทบจนเกิดการเจ็บป่วยจำนวนมาก ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย และผู้ถูกฟ้องคดีได้จ่ายเงินชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้ได้รับ ผลกระทบบางส่วน ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วจึงวินิจฉัยว่า เหตุมลพิษทางอากาศที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดจากเหตุสุดวิสัย แต่เกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดี โดยการปล่อยอากาศเสีย ซึ่งประกอบด้วยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และฝุ่นแขวนลอยออกสู่บรรยากาศ จนเป็นเหตุให้ ประชาชนและผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวน เจ็บป่วยด้วยโรคนิวโมโคนิโอซิส (โรคปอดอักเสบ จากฝุ่นหิน) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเพียงพอที่ผู้ถูกฟ้องคดี ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวนแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีแก้อุทธรณ์โดยขอถือเอาคำอุทธรณ์เป็นส่วนหนึ่งของ คำแก้อุทธรณ์ด้วย

ต่อมา ในระหว่างพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒ ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๓ นางติบ อินคำปา ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้ยื่นคำร้องขอเข้ามาแทนที่คู่กรณี ซึ่งถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วอนุญาต

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๔/๒๕๕๒ ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ นางนงคราญ ถือแก้ว บุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้ยื่นคำร้องขอเข้ามาแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วอนุญาต

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒ ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ นายอินทร์ อินตึบ สามีโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้ยื่นคำร้องขอ เข้ามาแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ศาลปกครองสูงสุด พิจารณาแล้วอนุญาต

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๑๑๒๐/๒๕๕๒ ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ นางบัวลอย นันทาวด์ บุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้ยื่นคำร้องขอ

/เข้ามาแทนที่...

สำนักงาน

(นายวิชา นิล)

ผู้อำนวยการสำนักงาน

เข้ามาแทนที่คู่กรณีซึ่งถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุด
พิจารณาแล้วอนุญาต

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี
ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นตาม
พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มีวัตถุประสงค์หลัก
ในการผลิต จัดให้ได้มาซึ่งพลังงานไฟฟ้า ผู้ถูกฟ้องคดีทำเหมืองแร่ลิกไนต์เพื่อใช้
ถ่านหินลิกไนต์เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้าและสร้างโรงไฟฟ้าตั้งอยู่ตำบลแม่เมาะ
อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยได้เริ่มสร้างโรงไฟฟ้าขนาดเล็กกำลังการผลิต
๑๒.๕ เมกกะวัตต์ จำนวน ๒ โรง ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ต่อมา ได้ดำเนินการก่อสร้างและใช้งาน
โรงไฟฟ้าเพิ่มเติมอีก ๑๓ โรง ดังนี้ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ก่อสร้างและ
ใช้งานโรงไฟฟ้าที่ ๑ ถึงโรงไฟฟ้าที่ ๓ กำลังการผลิต ๗๕ เมกกะวัตต์ มีปล่องระบายก๊าซสูง
๘๐ เมตร ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้ก่อสร้างและใช้งานโรงไฟฟ้าที่ ๔
ถึงโรงไฟฟ้าที่ ๗ กำลังการผลิต ๑๕๐ เมกกะวัตต์ มีปล่องระบายก๊าซสูง ๑๕๐ เมตร
ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ก่อสร้างและใช้งานโรงไฟฟ้าที่ ๘ ถึงโรงไฟฟ้าที่ ๑๑
กำลังการผลิต ๓๐๐ เมกกะวัตต์ มีปล่องระบายก๊าซสูง ๑๕๐ เมตร และปี พ.ศ. ๒๕๓๘
ก่อสร้างและใช้งานโรงไฟฟ้าที่ ๑๒ และโรงไฟฟ้าที่ ๑๓ กำลังการผลิต ๓๐๐ เมกกะวัตต์
มีปล่องระบายก๊าซสูง ๑๕๐ เมตร หลังจากใช้งานโรงไฟฟ้าที่ ๑ ถึงโรงไฟฟ้าที่ ๓ ดังกล่าวแล้ว
ก็ได้เลิกใช้งานโรงไฟฟ้าขนาดเล็กทั้งสองโรงดังกล่าว ในการควบคุมและกำจัดฝุ่นละออง
จากโรงไฟฟ้านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้ติดตั้งเครื่องกำจัดฝุ่นแบบไฟฟ้าสถิต (Electrostatic
Precipitator) หรือ ESP ทุกโรง ตั้งแต่เริ่มใช้งาน ส่วนการกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์นั้น
เดิมผู้ถูกฟ้องคดีใช้วิธีกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ด้วยการทำปล่องระบายสูงเพื่อให้ก๊าซ
ดังกล่าวกระจายไปในบรรยากาศ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้ติดตั้งเครื่องกำจัดก๊าซ Flue Gas
Desulfurization หรือ FGD จำนวน ๘ เครื่อง ที่เครื่องผลิตไฟฟ้าของโรงไฟฟ้า ๑๐ โรง
โดยเริ่มใช้งานที่โรงไฟฟ้าที่ ๑๒ และโรงไฟฟ้าที่ ๑๓ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และทยอยติดตั้ง

ลงนาม... /และใช้งาน...

(นางนิษฐา นิสิต)

เจ้าพนักงานศาลปกครองส่วนกลาง

และใช้งานที่โรงไฟฟ้าที่ ๔ ถึงโรงไฟฟ้าที่ ๑๑ แล้วเสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนโรงไฟฟ้าที่ ๑ ถึงโรงไฟฟ้าที่ ๓ นั้น ไม่ได้ติดตั้งเครื่องกำจัดก๊าซเนื่องจากได้หยุดใช้งานเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนการตรวจสอบสภาวะอากาศในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง นั้น กรมควบคุมมลพิษ ได้ดำเนินการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตรวจวัดระดับก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ผุน กลิ่น เสียง และความสั่นสะเทือน โดยมีสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศในพื้นที่โดยรอบ โรงไฟฟ้าแม่เมาะจำนวน ๔ สถานี คือ สถานีบ้านสบป่าด สถานีบ้านสบเตี๊น สถานีประปา ส่วนภูมิภาค และสถานีบ้านท่าสี่ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีมีสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศจำนวน ๑๒ สถานี คือ สถานีตรวจอากาศหลัก สถานีบ้านก้ออ สถานีบ้านห้วยคิง สถานีศูนย์ราชการรวม สถานีบ้านสบเมาะ สถานีบ้านสบป่าด สถานีบ้านแม่จาง สถานีบ้านหัวฝาย สถานีบ้านท่าสี่ สถานีค่ายประตุม้า สถานีบ้านใหม่รัตนโกสินทร์ และสถานีบ้านท่าเสด็จ หลังจากที่ได้มีการติดตั้งเครื่องกำจัดก๊าซที่โรงไฟฟ้าที่ ๔ ถึงโรงไฟฟ้าที่ ๑๓ แล้วปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๑ โรงไฟฟ้าแม่เมาะเดินเครื่องผลิตกระแสไฟฟ้าจำนวน ๑๑ โรง เครื่องผลิตกระแสไฟฟ้าของโรงไฟฟ้าที่ ๗ และโรงไฟฟ้าที่ ๑๒ หยุดซ่อมตามวาระ และหยุดซ่อมอุปกรณ์เครื่องกำจัดก๊าซของโรงไฟฟ้าที่ ๘ โรงไฟฟ้าที่ ๑๐ โรงไฟฟ้าที่ ๑๒ และโรงไฟฟ้าที่ ๑๓ เหลือเพียงเครื่องกำจัดก๊าซของโรงไฟฟ้าที่ ๔ และโรงไฟฟ้าที่ ๑๑ ที่สามารถใช้งานได้ปกติ จึงทำให้เกิดการสะสมของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศในปริมาณสูงในช่วงระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ ทำให้มีราษฎรได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เข้ารับการรักษาพยาบาลจำนวน ๘๖๘ ราย เป็นผู้ป่วยนอก จำนวน ๘๖๕ ราย ผู้ป่วยใน จำนวน ๓ ราย ต่อมา จังหวัดลำปางได้มีคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๒๐๑๔/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจด้านการแพทย์กรณีราษฎรได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้จ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ได้รับผลกระทบกรณีผู้ป่วยในเป็นค่าสินไหมทดแทน ๘,๒๐๐ บาท ค่าขาดประโยชน์ในการทำงานคนละ ๑๓๑ บาทต่อวัน กรณีผู้ป่วยนอกเป็นค่าสินไหมทดแทน ๓,๐๐๐ บาท และค่าขาดประโยชน์ในการทำงานคนละ ๑๓๑ บาทต่อวัน โดยให้ราษฎรที่ได้รับความเสียหายยื่นบัญชีความเสียหายภายในวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๑ แต่ยังคงมีราษฎรอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้ยื่นบัญชีความเสียหายภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีให้ชดใช้ค่าเสียหายต่อศาลจังหวัดลำปางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๔๕/๒๕๔๒ หมายเลขแดงที่ ๔๓๑/๒๕๔๗ และคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๖๐/๒๕๔๒ หมายเลขแดงที่ ๓๕๔/๒๕๔๗ ซึ่งศาลจังหวัดลำปาง

มีคำพิพากษา...
 ด้านนอกห้อง

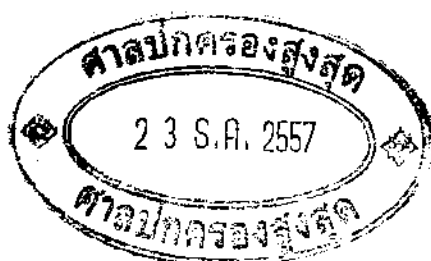
(ลงนาม อธิบดี)

๒๕๕๗/๒๕๕๗

มีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายแก่พืชผักผลไม้ของโจทก์ สำหรับผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน นั้น หลังจากเข้ารับการตรวจรักษากับแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ซึ่งให้ความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีป่วยเป็นโรคนิวโมโคนีโอซิส (โรคปอดอักเสบจากฝุ่นหิน) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเป็นคดีนี้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ และของผู้ถูกฟ้องคดีว่า โรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และฝุ่นละอองออกสู่บรรยากาศจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ได้รับอันตรายต่อร่างกายสุขภาพอนามัย และทรัพย์สินเสียหาย หรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน หรือไม่ เพียงใด

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จะต้องยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑

/ได้กระทำละเมิด...

คำพิพากษาว่า

(นาย...)

วันที่...

ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ ส่วนวน ด้วยการใช้ถ่านหินลิกไนต์เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ จนถึงปัจจุบัน ทำให้เกิดการฟุ้งกระจายของฝุ่นหิน ฝุ่นละออง ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และออกไซด์ของไนโตรเจนออกสู่บรรยากาศภายนอกโรงไฟฟ้าสูงเกินกว่ามาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนดให้มีได้ในบรรยากาศ โดยผู้ถูกฟ้องคดีมิได้มีการควบคุม ดูแล หรือป้องกันมิให้เกิดมลพิษก่อนปล่อยออกสู่บรรยากาศเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ ส่วนวน ต้องเจ็บป่วยด้วยโรกระบบทางเดินหายใจเรื้อรัง ระคายเคืองต่อเยื่อบุผิวหนังตามร่างกาย เป็นโรคปอดอักเสบจากฝุ่นหิน (โรคนิวโมโคนิโอซิส) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ สัตว์เลี้ยงเจ็บป่วยล้มตาย พืชผลทางการเกษตรเสียหายจากฝุ่นละอองและก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ และผู้ถูกฟ้องคดียังคงปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่บรรยากาศอยู่จนถึงปัจจุบัน ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยว่า นอกจากผู้ฟ้องคดีได้เข้ารับการตรวจรักษาที่แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล แล้ว ผู้ฟ้องคดีเคยได้เข้ารับการรักษากับด้วยโรคที่อาจสืบเนื่องมาจากฝุ่นแขวนลอยและก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่สถานพยาบาลอื่นอีกหรือไม่ ให้ระบุรายละเอียด วันเวลาที่เข้ารักษาพร้อมจัดส่งใบรับรองแพทย์ด้วย และมีคำสั่งให้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลแม่เมาะ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลค่ายสุรศักดิ์มนตรี ผู้อำนวยการกองแพทย์และอนามัยการไฟฟ้าอำเภอแม่เมาะ และผู้อำนวยการโรงพยาบาลลำปาง ตรวจสอบประวัติการเข้ารับการรักษาของผู้ฟ้องคดีว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ถึงปัจจุบันได้เข้าตรวจรักษาด้วยโรคทางเดินหายใจกี่ครั้ง วันเวลาใด การตรวจรักษาได้มีการเอ็กซเรย์ปอดหรือไม่ หากมีผลการอ่านฟิล์มเป็นเช่นใด จากการตรวจรักษาสามารถบอกสาเหตุของอาการป่วยหรือไม่ และมีปัจจัยบ่งบอกว่าเป็นโรคนิวโมโคนิโอซิส และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีและผู้อำนวยการสถานพยาบาลดังกล่าวได้ชี้แจงข้อเท็จจริงพร้อมพยานหลักฐานตามคำสั่งศาลปรากฏข้อเท็จจริงสอดคล้องกันว่า มีผู้ฟ้องคดีหลายรายที่ได้เข้ารับการตรวจรักษาด้วยโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจในสถานพยาบาลอื่นๆ ติดต่อกันหลายครั้ง และเป็นระยะเวลาหลายปี เช่น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ มีประวัติการเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลแม่เมาะ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ จำนวน ๖ ครั้ง ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๓ ครั้ง ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ จำนวน ๒ ครั้ง ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๑ ครั้ง และปี พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๒ ครั้ง แพทย์วินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคคออักเสบเฉียบพลันและ

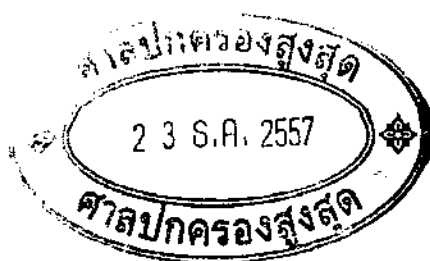
/ติดชื่อ...

สำเนาถูกฟ้อง

(นางนิษฐา อธิวงษ์)

10/11/2557

ติดเชื้อระบบทางเดินหายใจส่วนบน ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ มีประวัติการเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลแม่เมาะ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ จำนวน ๑ ครั้ง ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ จำนวน ๑ ครั้ง ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ จำนวน ๓ ครั้ง ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ จำนวน ๑ ครั้ง ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๒ ครั้ง และปี พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๒ ครั้ง แพทย์วินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคไข้หวัด โรคคออักเสบเฉียบพลันและโรคหลอดลมอักเสบเรื้อรัง และโดยเฉพาะผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ที่มีประวัติการเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลลำปาง เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แพทย์วินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคโพรงจมูกอักเสบเรื้อรัง อาจมีอาการทางเดินหายใจที่เกิดจากพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เนื่องจากมีการระคายเคืองของเยื่อทางเดินหายใจ แต่ไม่พบปัจจัยที่บ่งบอกว่า เป็นโรคนิวโมโคนีโอซิส กรณีนี้เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีบางรายจะได้ไปตรวจรักษา กับ แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล และได้รับใบรับรองแพทย์ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ก็ตาม แต่โดยที่โรคที่เกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจมีหลายประเภท บางประเภทจะต้องใช้เวลานาน หลายปีในการสูดเอาฝุ่น ละออง ควั่น หรือมลพิษเข้าไปสะสมในร่างกายจนถึงระดับหนึ่ง จึงจะมีผลกระทบต่อระบบทางเดินหายใจหรือปอด ทำให้เป็นโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจ หรือโรคปอดซึ่งมีทั้งแบบเฉียบพลันและแบบเรื้อรัง การที่จะตรวจวินิจฉัยเพื่อให้ทราบแน่ชัด ว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน เจ็บป่วยเป็นโรคปอดอักเสบจากฝุ่นหิน (โรคนิวโมโคนีโอซิส) และโรคพิษซัลเฟอร์ไดออกไซด์หรือไม่ จึงต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการตรวจวินิจฉัย อย่างละเอียดและต่อเนื่องสม่ำเสมอโดยแพทย์ผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ดังที่ปรากฏว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีสุดท้าย คือ คดีหมายเลขดำที่ ๑๘๗/๒๕๔๖ ของศาลปกครองเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ แล้ว มีผู้ฟ้องคดีจำนวนหลายรายที่ยังต้องเข้ารับการรักษาที่สถานพยาบาลจาก อาการเจ็บป่วยด้วยโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจ และแม้จะตรวจพบว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน เจ็บป่วยด้วยโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจ ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็ไม่อาจยืนยัน ได้ว่าโรคดังกล่าวเป็นผลมาจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีหรือโรงไฟฟ้าแม่เมาะของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ได้ปล่อยมลพิษออกสู่บรรยากาศ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ที่ยื่นฟ้องเป็นคดีนี้มีลักษณะเฉพาะแห่งคดีอย่างเดียวกัน กล่าวคือ เป็นประชาชนที่อยู่อาศัย และประกอบอาชีพในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงไฟฟ้าแม่เมาะ อันเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ และเรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีเจ้าของโรงไฟฟ้าแม่เมาะ

/ที่ก่อให้เกิด...

ตุลาการ

(นาย วิชาญ ธีรวิภาส)

เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ

ที่ก่อให้เกิดมลพิษออกสู่บรรยากาศจนทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวน เจ็บป่วยได้รับอันตราย ต่อสุขภาพและอนามัยจากการกระทำดังกล่าวเช่นเดียวกัน จากคำฟ้องและข้อเท็จจริง ดังกล่าวข้างต้นจึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวน รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี อย่างช้าที่สุดในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ก่อนฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำ ที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ ยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีสุดท้าย เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นการฟ้องคดีภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำ ที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ ฟังขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า โรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดี ได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และฝุ่นละอองออกสู่บรรยากาศจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี ทั้ง ๑๙ ลำนวน ได้รับอันตรายต่อร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สินเสียหาย หรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวน หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ บัญญัติคํานียามว่า "มลพิษ" หมายความว่า ของเสีย วัตถุอันตราย และมลสารอื่นๆ รวมทั้งกาก ตะกอนหรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ที่ถูกปล่อย กิ่งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ หรือที่มีอยู่ในสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ซึ่งก่อให้เกิดหรือ อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือภาวะที่เป็นพิษภัยอันตรายต่อสุขภาพ อนามัยของประชาชนได้ และให้หมายความรวมถึงรังสี ความร้อน แสง เสียง กลิ่น

/ความสันตะเทือน...

สำเนาเรื่อง

คณะกรรมการ (กมท.)

ความสั่นสะเทือน หรือเหตุรำคาญอื่นๆ ที่เกิดหรือถูกปล่อยออกจากแหล่งกำเนิดมลพิษด้วย “แหล่งกำเนิดมลพิษ” หมายความว่า ชุมชน โรงงานอุตสาหกรรม อาคาร สิ่งก่อสร้าง ยานพาหนะ สถานที่ประกอบกิจการใดๆ หรือสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นที่มาของมลพิษ “ของเสีย” หมายความว่า ขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มลสาร หรือวัตถุอันตรายอื่นใด ซึ่งถูกปล่อยทิ้งหรือมีที่มาจากแหล่งกำเนิดมลพิษ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้าง จากสิ่งเหล่านั้น ที่อยู่ในสภาพของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซ “อากาศเสีย” หมายความว่า ของเสียที่อยู่ในสภาพเป็นไอเสีย กลิ่นคาว ก๊าซ เขม่า ฝุ่นละออง เถ้าถ่าน หรือมลสารอื่นที่มี สภาพละเอียดบางเบาจนสามารถรวมตัวอยู่ในบรรยากาศได้ มาตรา ๘๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า แหล่งกำเนิดมลพิษใดก่อให้เกิด หรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของ มลพิษอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพอนามัย หรือเป็นเหตุให้ ทรัพย์สินของผู้อื่น หรือของรัฐเสียหายด้วยประการใดๆ เจ้าของหรือผู้ครอบครอง แหล่งกำเนิดมลพิษนั้น มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าเสียหาย เพื่อการนั้น ไม่ว่าการรั่วไหล หรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่ามลพิษเช่นนั้นเกิดจาก (๑) เหตุสุดวิสัยหรือการสงคราม (๒) การกระทำตามคำสั่งรัฐบาลหรือเจ้าพนักงานของรัฐ (๓) การกระทำหรือละเว้นกระทำ ของผู้ที่ได้รับอันตรายหรือความเสียหายเองหรือของบุคคลอื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง หรือโดยอ้อม ในการรั่วไหลหรือการแพร่กระจายของมลพิษนั้น วรรคสอง บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ ต้องรับผิดชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระ จ่ายจริงในการขจัดมลพิษที่เกิดขึ้นนั้นด้วย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิ อย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้โรงไฟฟ้า เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อม ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๔ ข้อ ๑ กำหนดว่า “โรงไฟฟ้า” หมายความว่า โรงงานผลิต ส่ง หรือจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

ที่ได้รับ...

(นายวิชาญ นิลรัตน์)

เจ้าพนักงานปกครองส่วนท้องถิ่น

ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานหรือใบอนุญาตขยายโรงงานหลังจากวันที่ประกาศนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาดังต่อไปนี้ (๑) โรงไฟฟ้าที่ใช้ถ่านหิน น้ำมัน หรือก๊าซธรรมชาติ เป็นเชื้อเพลิง ซึ่งปล่อยทั้งอากาศเสียประเภทก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ทุกขนาด (๒) โรงไฟฟ้าที่ใช้ถ่านหิน น้ำมัน หรือก๊าซธรรมชาติ เป็นเชื้อเพลิง ซึ่งปล่อยทั้งอากาศเสียประเภทก๊าซออกไซด์ของไนโตรเจนซึ่งคำนวณผลในรูปก๊าซไนโตรเจนไดออกไซด์ ทุกขนาด (๓) โรงไฟฟ้าที่ใช้ถ่านหิน น้ำมัน หรือก๊าซธรรมชาติ เป็นเชื้อเพลิง ซึ่งปล่อยทั้งอากาศเสียประเภทฝุ่นละออง ทุกขนาด (๔) โรงไฟฟ้าตาม (๑) ถึง (๓) ที่ใช้ถ่านหิน น้ำมัน หรือก๊าซธรรมชาติ เป็นเชื้อเพลิงร่วมกันตั้งแต่ ๒ ประเภทขึ้นไป ข้อ ๒ กำหนดว่า ให้โรงไฟฟ้าตามข้อ ๑ เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทั้งอากาศเสีย ออกสู่สิ่งแวดล้อม ข้อ ๓ กำหนดว่า ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงไฟฟ้าตามข้อ ๑ ปล่อยทั้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อม เว้นแต่จะได้ทำการบำบัดอากาศเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการปล่อยทั้งอากาศเสียจากโรงไฟฟ้าที่กำหนดไว้ในประกาศ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุม การปล่อยทั้งอากาศเสียจากโรงไฟฟ้า แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช้วิธีทำให้เจือจาง (Dilution) และประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง กำหนดให้โรงไฟฟ้าแม่เมาะเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทั้ง อากาศเสียออกสู่บรรยากาศ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๑ กำหนดว่า ให้โรงไฟฟ้าแม่เมาะกลุ่มการผลิตกระแสไฟฟ้ากลุ่มที่ ๑ (หน่วยการผลิต ที่ ๑ - ๓) กลุ่มที่ ๒ (หน่วยการผลิตที่ ๔ - ๗) และกลุ่มที่ ๓ (หน่วยการผลิตที่ ๘ - ๑๓) ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการปล่อยทั้งอากาศเสียจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะ เป็นแหล่งกำเนิด มลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทั้งอากาศเสียออกสู่บรรยากาศ ข้อ ๒ กำหนดว่า ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงไฟฟ้าแม่เมาะตามข้อ ๑ ปล่อยทั้งอากาศเสียออกสู่ บรรยากาศ เว้นแต่จะได้ทำการบำบัดอากาศเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการปล่อยทั้ง อากาศเสียจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการปล่อยทั้ง อากาศเสียจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะ แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช้วิธีทำให้เจือจาง (Dilution)

/เมื่อพิจารณา...

สำนักงาน...

(ลงนาม...)

...

เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงคดีนี้เห็นว่า การประกอบกิจการที่ก่อให้เกิดมลพิษ คุกคามต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพของสิ่งแวดล้อม อันเป็นการกระทบสิทธิในการดำรงชีพ อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของสิทธิในชีวิตและร่างกายของบุคคลที่มีได้ถูกจำกัดเฉพาะเพียงแต่การมีชีวิตอยู่ เยี่ยงสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เท่านั้น แต่บุคคลย่อมมีสิทธิในการดำรงชีพอย่างปกติสุขด้วย และสิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน ยื่นฟ้องคดีนี้ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้การรับรองและคุ้มครองไว้ รวมถึงเจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ต้องการ ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม มุ่งคุ้มครองสุขภาพอนามัยและคุณภาพชีวิต ของประชาชน ควบคุมมาตรฐานมลพิษจากแหล่งกำเนิด เยียวยาทางแพ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบ จากมลพิษที่เกิดจากแหล่งกำเนิดมลพิษ และลงโทษผู้กระทำความผิด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดี เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงไฟฟ้าแม่เมาะซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยได้ใช้ถ่านหินลิกไนต์เป็นเชื้อเพลิงเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าและมีการปล่อยทิ้งอากาศเสีย ประเภทก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และฝุ่นละอองซึ่งเป็นมลพิษออกสู่บรรยากาศ โรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้โรงไฟฟ้า เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อม ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๙ ประกอบกับข้อ ๒ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง กำหนดให้โรงไฟฟ้าแม่เมาะเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้ง อากาศเสียออกสู่บรรยากาศ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ในการควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่กำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย หากมีการรั่วไหลหรือ แพร่กระจายของมลพิษเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายหรือเสียหาย หรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สิน

/ของรัฐ...

สำนักงาน

(นายวิชาญ อิ่ม)

เจ้าพนักงานคดีปกครอง

ของรัฐเสียหาย โดยไม่ต้องคำนึงว่าอันตรายหรือความเสียหายดังกล่าวจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษหรือไม่ เห็นได้ว่าหากโรงไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษได้ก่อให้เกิดการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษจนเป็นอันตรายหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นหรือรัฐโดยไม่ปรากฏเหตุยกเว้นความรับผิดชอบตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงไฟฟ้าแม่เมาะก็มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย อย่างไรก็ตาม การที่ศาลปกครองจะวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงไฟฟ้าแม่เมาะซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ นั้น จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายหรือสุขภาพอนามัย หรือทรัพย์สินเสียหายจากมลพิษที่เกิดขึ้นจากการรั่วไหลหรือแพร่กระจายมาจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดี โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงตามกรณีดังต่อไปนี้

กรณีมลภาวะจากฝุ่นละออง ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้มีประกาศสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔) เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๒๔ กำหนดค่าเฉลี่ยของฝุ่นละอองในเวลา ๒๔ ชั่วโมง จะต้องไม่เกิน ๐.๓๓ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และค่ามัธยฐานรายวันของสารดังกล่าวในเวลาหนึ่งปี จะต้องไม่เกิน ๐.๑๐ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร โดยมีได้จำแนกว่าเป็นฝุ่นขนาดใด ต่อมา เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ กำหนดให้ค่าเฉลี่ยของฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน ในเวลา ๒๔ ชั่วโมง จะต้องไม่เกิน ๐.๑๒ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และค่ามัธยฐานรายวันของสารดังกล่าวในเวลาหนึ่งปีจะต้องไม่เกิน ๐.๑๕ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ส่วนค่าเฉลี่ยของฝุ่นละอองรวมหรือฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๑๐๐ ไมครอน

ในเวลา...
 ดำเนินคดี
 (นายวิชา อธิวง)
 วันที่... เดือน... ปี...

ในเวลา ๒๔ ชั่วโมง จะต้องไม่เกิน ๐.๓๓ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร โดยที่ฝุ่นละอองที่มีขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน สามารถเข้าสู่ร่างกายและเป็นอันตรายต่อระบบทางเดินหายใจได้ เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงตามรายงานการศึกษาแหล่งที่มาของฝุ่นละอองในชุมชนบ้านหัวฝาย อำเภอแม่เมาะ ของนายอาภา หวังเกียรติ อาจารย์ภาควิชาวิศวกรรมสิ่งแวดล้อม วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยรังสิตและคณะ ที่ได้ทำการเก็บตัวอย่างฝุ่นละอองที่มีขนาดอนุภาคเล็กกว่า ๑๐ ไมครอน ใน ๒๔ ชั่วโมง จำนวน ๓๑ ตัวอย่าง ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕ พื้นที่หมู่บ้านหัวฝาย ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง มาทำการวิเคราะห์หาองค์ประกอบทางเคมีแล้วศึกษาแหล่งที่มาของฝุ่น ผลการศึกษาพบว่าแหล่งกำเนิดของฝุ่นละอองดังกล่าว ร้อยละ ๕๗ มาจากการเผาไหม้มวลชีวภาพและรถยนต์ ร้อยละ ๑๙ เป็นฝุ่นดินและฝุ่นที่เกิดจากถนน ร้อยละ ๔ เป็นสารแขวนลอยทุติยภูมิ ที่เหลืออีกร้อยละ ๒๐ เป็นฝุ่นที่ไม่สามารถจำแนกแหล่งที่มาได้ แม้ว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวจะเป็นการกล่าวอ้างโดยผู้ถูกฟ้องคดีก็ตาม แต่ก็เป็นการศึกษาวิเคราะห์โดยหน่วยงานวิชาการที่เป็นบุคคลภายนอก ประกอบกับข้อเท็จจริงตามรายงานฉบับสมบูรณ์แนวทางการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของราษฎรที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินการของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย แม่เมาะ ในพื้นที่หมู่บ้านหัวฝาย และหมู่บ้านห้วยเป็ด เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ของคณะอนุกรรมการศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาจากการดำเนินการของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) แม่เมาะ ซึ่งแม้จะระบุว่าในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๕ พบว่าค่าเฉลี่ยของฝุ่นละอองสูงเกินกว่าค่ามาตรฐานที่สถานีสบป่าด บ้านท่าสี่ และการประปาแม่เมาะ ปีละหลายครั้งในช่วงหน้าแล้งก็ตาม แต่ค่าเฉลี่ยของฝุ่นละอองในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ ดังกล่าวก็ไม่แตกต่างกับจังหวัดอื่น ตัวอย่างเช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เดือนมกราคม พื้นที่อำเภอแม่เมาะวัดได้ ๑๖๙ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร กรุงเทพมหานครวัดได้ ๑๖๘.๗ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เดือนกุมภาพันธ์ พื้นที่อำเภอแม่เมาะวัดได้ ๒๕๙ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จังหวัดลำปางวัดได้ ๒๗๑.๖ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เดือนมีนาคม พื้นที่อำเภอแม่เมาะวัดได้ ๓๑๑ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จังหวัดลำปางวัดได้ ๔๐๓.๒ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และเดือนเมษายน พื้นที่อำเภอแม่เมาะวัดได้ ๑๒๗ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จังหวัดเชียงใหม่วัดได้ ๑๔๓.๑ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เป็นต้น จากข้อเท็จจริงข้างต้นเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยของฝุ่นละอองในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ

/ดังกล่าว...

นางสาว...

(นางสาว...)

เจ้าพนักงาน...

ดังกล่าวมิได้มีความแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆ ทั้งที่มีการประกอบกิจการโรงไฟฟ้า ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสีย ออกสู่สิ่งแวดล้อม รวมถึงฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า ๑๐ ไมครอน ในบริเวณพื้นที่ อำเภอแม่เมาะตามรายงานการศึกษาแหล่งที่มาของฝุ่นละอองโดยนายอาภา หวังเกียรติ ส่วนมากมีแหล่งที่มาจากเผาไหม้มวลชีวภาพและรถยนต์ มิได้เกิดจากการปล่อยทิ้ง อากาศเสียของผู้ถูกฟ้องคดี แม้จะปรากฏว่ามีฝุ่นละอองที่ไม่ทราบแหล่งที่มาแต่ก็มีเพียง ร้อยละ ๒๐ เท่านั้น ทั้งผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ให้การว่าได้ติดตั้งเครื่องกำจัดฝุ่นชนิดไฟฟ้าสถิต แรงสูงในโรงไฟฟ้าทุกโรงและจัดให้มีมาตรการควบคุมฝุ่นละอองภายในบริเวณโรงไฟฟ้า ด้วยการราดน้ำบนวัสดุที่มีการฟุ้งกระจายขณะขนถ่ายถ่านหินลิกไนต์และราดน้ำบนถนน ที่มีฝุ่นเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ประกอบกับโรงไฟฟ้าแม่เมาะมีพนักงานปฏิบัติงาน ไม่น้อยกว่า ๖,๐๐๐ คน มีการตรวจสุขภาพโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญตรวจภาพรังสีทรวงอก เป็นประจำทุกปี แต่ก็ไม่พบว่าพนักงานที่ปฏิบัติงานเจ็บป่วยด้วยโรคนิวโมโคนิโอซิส ที่มีสาเหตุมาจากการสูดหายใจเอาฝุ่นละอองถ่านหินแต่อย่างใด กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่า โรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีก่อให้เกิดหรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือ แพร่กระจายของฝุ่นละอองซึ่งเป็นมลพิษที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ ส่วนวน ตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่าการทำงานเหมืองแร่ลิกไนต์ของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นกิจการที่ทำให้เกิดฝุ่นละอองในพื้นที่อำเภอแม่เมาะในปริมาณมากเพียงแห่งเดียว รวมถึงรายงานผลการศึกษาวิจัยของคณะผู้ทำการวิจัยไม่มีความชัดเจนและไม่น่าเชื่อถือ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้เสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามที่กล่าวอ้าง อีกทั้ง ข้อเท็จจริงดังกล่าวมิได้มีการยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และกรณีไม่ใช้ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับ ประโยชน์สาธารณะตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในเรื่องนี้ จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีมลภาวะจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เมื่อพิจารณาประกาศสำนักงาน คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔) เรื่อง กำหนดมาตรฐาน

/คุณภาพอากาศ...

สำเนาถูกต้อง

(นาย...)

...

คุณภาพอากาศในบรรยากาศ ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ กำหนดให้ค่าเฉลี่ยของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในเวลา ๒๔ ชั่วโมง จะต้องไม่เกิน ๐.๑๒ ส่วนในล้านส่วน หรือไม่เกิน ๐.๓๐ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร (๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร) ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ซึ่งใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๘ ข้อ ๒ กำหนดให้ค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง บริเวณพื้นที่ตำบลนาสัก ตำบลสบป่าด ตำบลบ้านดง ตำบลจางเหนือ และตำบลแม่เมาะ อำเภอมะแมะ จังหวัดลำปาง จะต้องไม่เกิน ๐.๕๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และข้อ ๓ กำหนดให้พื้นที่อื่นนอกจากพื้นที่ตามข้อ ๒ จะต้องไม่เกิน ๐.๓๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๔ กำหนดให้ยกเลิกความในข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๕ ของประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) และกำหนดค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ในทุกพื้นที่ว่าจะต้องไม่เกิน ๐.๓๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) หรือไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร กรณีนี้เห็นว่า แม้ประกาศสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔) และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๘) จะมีได้กำหนดค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมงไว้ และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) จะกำหนดค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง แบ่งเป็น ๒ พื้นที่ คือพื้นที่

/ตำบลนาสัก...

ตำแหน่ง...

(นางสาว...)

เจ้าหน้าที่...

ตำบลนาสัก ตำบลสบป่าด ตำบลบ้านดง ตำบลจางเหนือ กับพื้นที่ตำบลแม่เมาะ อำเภอมแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยเฉพาะพื้นที่ตำบลแม่เมาะ อำเภอมแม่เมาะ จังหวัดลำปาง กำหนดให้ค่าเฉลี่ยฯ ไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ส่วนพื้นที่อื่นๆ กำหนดค่าเฉลี่ยฯ ไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณา ค่าเฉลี่ยฯ สำหรับพื้นที่อื่นนอกจากพื้นที่อำเภอมแม่เมาะที่มีได้ไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘)ฯ และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๔)ฯ ที่กำหนดให้ยกเลิกค่าเฉลี่ยฯ ในพื้นที่อำเภอมแม่เมาะแล้วกำหนดให้เป็นค่าเดียวกันทุกพื้นที่ คือ ไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร กรณีจึงเชื่อได้ว่า ค่าเฉลี่ยฯ ไม่เกิน ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เป็นค่าเฉลี่ยฯ ที่จะไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายและสุขภาพอนามัย และเป็นค่ามาตรฐานโดยทั่วไปที่ใช้กับประชาชนทั้งประเทศ ดังนั้น ถ้าโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีได้มีการปล่อยทิ้งก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ออกสู่บรรยากาศจนทำให้มีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร แม้จะไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ก็ตาม แต่หากก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ทั้ง ๑๔ ลำานวน และไม่ปรากฏเหตุยกเว้นความรับผิดชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีก็มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ ลำานวน จากเหตุแห่งการกระทำ ดังกล่าวไม่ว่าจะจงใจหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ ตามบทบัญญัติมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ คดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานฉบับสมบูรณ์แนวทางการแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อนของราษฎรที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินการของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย แม่เมาะ ในพื้นที่หมู่บ้านหัวฝาย และหมู่บ้านห้วยเป็ด ของคณะกรรมการศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาคจากการดำเนินการของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) แม่เมาะ จัดทำเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ที่ได้รวบรวมข้อมูลผลการตรวจวัดปริมาณ ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในพื้นที่อำเภอมแม่เมาะระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๓๕ ถึงเดือน ธันวาคม ๒๕๔๕ ปรากฏว่าระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ รวม ๗๐ เดือน ตรวจพบว่ามีกรณีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๒๖๑ ครั้ง ในเวลา ๕๐ เดือน และในช่วงเวลา ๒๐ เดือนที่เหลือตรวจพบกรณี ค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๗ เดือน แต่ไม่ได้มีการ

/บันทึก...

สำเนา...

(นางนิษฐา อิงคกุล)

เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ

บันทึกจำนวนครั้งไว้เนื่องจากค่าเฉลี่ย ไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เห็นว่า กรณีที่มีการแพร่กระจายของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง จนมีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ย ที่ได้วินิจฉัย แล้วว่าเป็นอันตรายต่อร่างกายและสุขภาพอนามัย และเป็นค่าเฉลี่ย ที่สูงเกินกว่าค่ามาตรฐาน โดยทั่วไปที่ใช้บังคับกับประชาชนทั่วประเทศ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครอง โรงไฟฟ้าแม่เมาะที่ก่อให้เกิดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ถูกฟ้องคดี ได้ทำการติดตั้งเครื่องกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดี รวมถึงโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีถูกกำหนดให้เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้อง ถูกควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อมตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๔)ฯ โดยไม่ปรากฏว่ามีปัจจัยอื่นหรือสถาน ประกอบการอื่นเป็นผู้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในพื้นที่ดังกล่าว ทั้งยังปรากฏ ข้อเท็จจริงว่ามีกรณีที่ประชาชนในพื้นที่อำเภอแม่เมาะได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ ไดออกไซด์ จนกระทั่งจังหวัดลำปางได้มีคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๒๐๑๔/๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจด้านการแพทย์ จากกรณีที่มีราษฎรได้รับผลกระทบ จากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ในระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ และผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ราษฎรที่ได้รับผลกระทบจาก กรณีดังกล่าวรายละเอียด ๓,๐๐๐ บาท สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในคดีแพ่งหมายเลขดำ ที่ ๑๙๖๐/๒๕๔๒ หมายเลขแดงที่ ๓๕๔/๒๕๔๗ และคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๔๔/๒๕๔๒ หมายเลขแดงที่ ๔๓๑/๒๕๔๗ ที่ศาลจังหวัดลำปางรับฟังข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวได้ยอมรับว่าเมื่อวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ โรงไฟฟ้าแม่เมาะได้เดินเครื่องจักรผลิตกระแสไฟฟ้าจำนวน ๑๐ เครื่อง แต่มีเครื่องกำจัดก๊าซ FGD ที่ใช้การได้เพียง ๒ เครื่อง ในจำนวน ๘ เครื่อง และเครื่องวัดคุณภาพอากาศที่ติดตั้ง ในห้องควบคุมเริ่มมีแนวโน้มแสดงค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับสภาพอากาศแปรปรวน ทำให้ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ไม่กระจายตัว จึงฟังได้ว่า ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่เกิดจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะทำให้เกิดมลภาวะในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จริง ศาลจังหวัดลำปางมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยชดเชยค่าเสียหายให้แก่ โจทก์ในคดีดังกล่าว จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นจึงฟังได้ว่าโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษโดยปล่อยทิ้งก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ออกสู่บรรยากาศ

ในพื้นที่...

(นางสาว...)

... ..

ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ในปริมาณที่จะเป็นอันตรายต่อประชาชน กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ซึ่งเป็นค่ามาตรฐานที่ควรเป็น และเกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ตามที่ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘)ฯ กำหนดไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้บำบัดหรือควบคุม มิให้ค่าเฉลี่ยฯ สูงเกินกว่าค่ามาตรฐานและที่ประกาศดังกล่าวกำหนด จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการปล่อยทิ้งก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ออกสู่บรรยากาศ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวน เป็นผู้อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะในช่วงเวลาที่มีการแพร่กระจายของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่มีค่าเฉลี่ยฯ สูงเกินกว่าค่ามาตรฐานและที่ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนด จนถึงขนาดที่มีการแต่งตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจด้านการแพทย์เพื่อช่วยเหลือราษฎรที่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ทั้งได้กล่าวอ้างในคำฟ้องว่าได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่เกิดจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีจนเจ็บป่วยเป็นโรคในระบบทางเดินหายใจ โรคปอด หรือเกิดอาการระคายเคืองตามเยื่อเมือกตามร่างกาย กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ สำนวนได้รับอันตราย เสียหายจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่แพร่กระจายจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดี ประกอบกับกรณีที่มีค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะสูงเกินกว่ามาตรฐานที่ควรเป็นและสูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดติดต่อกันเป็นเวลานาน เกิดจากผู้ถูกฟ้องคดีใช้วิธีการบำบัดอากาศเสีย ด้วยการปล่อยทิ้งทางปล่องระบายอากาศของโรงไฟฟ้าแต่ละโรงที่มีความสูง ๘๐ เมตร และ ๑๕๐ เมตร เพื่อให้เกิดการเจือจางของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศชั้นบน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทราบดีอยู่แล้วว่าสภาพภูมิประเทศและสภาพอากาศของอำเภอแม่เมาะ เป็นที่ราบหุบเขาเสมือนแอ่งกระทะ มีภูเขาล้อมรอบเกือบทุกด้าน สภาพอากาศส่วนใหญ่ เป็นภาวะลมสงบค่อนข้างนาน กระแสลมที่พัดผ่านมีความเร็วค่อนข้างต่ำ ทำให้การกระจายตัวของอากาศไม่ดีนัก อากาศจะคงตัวอยู่ในพื้นราบหุบเขาบริเวณอำเภอแม่เมาะ เป็นระยะเวลานาน แม้ว่าต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีจะได้ติดตั้งเครื่องกำจัดก๊าซ FGD ในโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีทุกโรงแล้วก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็มิได้ดูแลบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่สามารถใช้งานได้ตามปกติจนทำให้เกิดเหตุการณ์เครื่องกำจัดก๊าซ FGD ใช้งานได้เพียง ๒ เครื่อง จากจำนวนทั้งหมด ๘ เครื่อง ในช่วงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ทั้งที่สามารถคาดการณ์เรื่องดังกล่าวได้ล่วงหน้าและสามารถที่จะระมัดระวังป้องกัน

/ไม่ให้เกิดขึ้น...

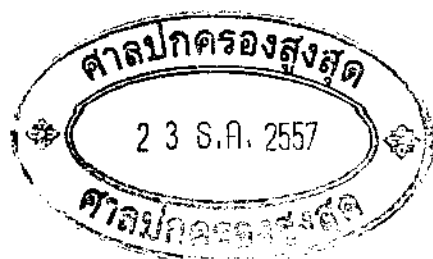
สำเนาถูกต้อง

(นางเบญจมา อธิวงษ์)

[Signature]

ไม่ให้เกิดขึ้นได้ กรณีจึงมิใช่เหตุสุดวิสัยที่จะเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดียกขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างเพื่อไม่ต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๙๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น เมื่อโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่ก่อให้เกิดการแพร่กระจายของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จนทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวนได้รับอันตราย เสียหายจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่แพร่กระจายจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวน ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ลำนวน เพียงใด พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการขจัดมลพิษที่เกิดขึ้นนั้นด้วย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด มาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะได้ชดเชยค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป และค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วน ทั้งในเวลาปัจจุบันและในเวลาอนาคตด้วย วรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าในเวลาพิพากษาคดี เป็นพันวิสัยจะหยั่งรู้ได้แน่ว่าความเสียหายนั้นได้มีแท้จริงเพียงใด ศาลจะกล่าวในคำพิพากษาว่ายังสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษานั้นอีกภายในระยะเวลาไม่เกินสองปีก็ได้ และมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีทำให้เขาเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยก็ดี ในกรณีทำให้เขาเสียเสรีภาพก็ดี ผู้ต้องเสียหายจะเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความที่เสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินด้วยอีกก็ได้ สิทธิเรียกร้องอันนี้ไม่โอนกันได้ และไม่ตกสืบไปถึงทายาท เว้นแต่สิทธินั้นจะได้รับสภาพกันไว้โดยสัญญาหรือได้เริ่มฟ้องคดีตามสิทธินั้นแล้ว เห็นว่า ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายตามบทบัญญัติมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น มิได้มีความหมายเฉพาะค่าสินไหมทดแทนจากการที่แหล่งกำเนิดมลพิษได้ก่อให้เกิด

/ความเสียหาย...

สำเนาถูกต้อง

(นางฉวีณา อภิรัตน์)

วัน... ที่... ศาลปกครองสูงสุด

ความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย หรือทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหายเท่านั้น แต่ยังมีหมายถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการขจัดมลพิษที่เกิดขึ้นด้วย และโดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มิได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้ในการพิจารณากำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ตามกรณีที่จะได้พิจารณา ดังต่อไปนี้

กรณีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ตั้งแต่เริ่มป่วย จนถึงวันพ้องและภายหลังจากวันพ้องเป็นต้นไปจนถึงอายุ ๘๐ ปี เห็นว่า การที่จะพิจารณากำหนดค่าสินไหมทดแทนในกรณีนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ได้นั้น จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวนมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล เช่น ค่าตรวจรักษา ค่ายา และค่าพาหนะไปทำการรักษา เป็นต้น ทั้งนี้ ต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นค่าใช้จ่ายที่ผู้ฟ้องคดีพิสูจน์ได้ว่าจะต้องเกิดขึ้นจริงในอนาคต โดยผู้ฟ้องคดีแต่ละรายต้องเป็นผู้นำเสนอพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ต่อศาลว่าตนมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีจริง จำนวนเท่าใด จะต้องมีการรักษาพยาบาลต่อไปในอนาคตอย่างไร เป็นค่าใช้จ่ายประมาณเท่าใด แต่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวนก็มีได้เสนอพยานหลักฐานดังกล่าวต่อศาล ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้การโต้แย้งมาโดยตลอดว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน มิได้บรรยายฟ้องหรือชี้แจงให้ชัดแจ้งว่าทำการรักษาพยาบาลที่ใด เจ็บป่วยอย่างไร เสียค่ารักษาพยาบาลเท่าใด ประกอบกับพยานเอกนายแพทย์เลือก ด้านสว่าง นายแพทย์ประเสริฐ กิจสุวรรณรัตน์ และนาวาตรีนายแพทย์พรเพิ่ม พรหมมาส แพทย์โรงพยาบาลค่ายสุรศักดิ์มนตรี โรงพยาบาลแม่เมาะ กองการแพทย์และอนามัย โรงไฟฟ้าแม่เมาะ พยานจำเลยในคดีหมายเลขดำที่ ๘๕๘/๒๕๔๔ และคดีหมายเลขดำที่ ๘๕๗/๒๕๔๔ ของศาลจังหวัดลำปาง ได้เบิกความว่าการตรวจรักษาโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจให้แก่ชาวบ้านในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตลอดจนค่าพาหนะ โดยกองการแพทย์และอนามัยของผู้ถูกฟ้องคดีจะออกไปทำการตรวจรักษาชาวบ้านสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง ทุกสัปดาห์ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานฉบับสมบูรณ์ของคณะอนุกรรมการศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาจากการดำเนินการของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) แม่เมาะ ว่าตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๔๑

/เป็นต้นมา...

อำนาจฟ้อง

(นายวิชา อธิวงษ์)

โจทก์ไม่ปรากฏชื่อและนามสกุล

เป็นต้นมา พื้นที่อำเภอแม่เมาะไม่มีกรณีที่ค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ซึ่งเป็นค่ามาตรฐานโดยทั่วไปที่ไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย สุขภาพและอนามัย กับประชาชนทั้งประเทศ ดังนั้น ข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จึงฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ได้เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตั้งแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันฟ้องและจำเป็นที่จะต้องทำการรักษาพยาบาลนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน จึงไม่อาจเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าใช้จ่ายและขอให้ศาลสงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนนี้ได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น

กรณีที่ค่าขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพ และค่าทดแทนความสูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีวิตอย่างคนปกติสุข เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวนมิได้เสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงให้เห็นว่าโรคดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพจนทำให้ขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพอย่างไร หรือทำให้สูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีวิตอย่างคนปกติสุขอย่างไร และผู้ฟ้องคดีแต่ละรายประกอบอาชีพหรือมีรายได้เท่าใด จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ต้องขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพหรือสูญเสียโอกาสที่จะดำรงชีวิตอย่างคนปกติสุข ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจเรียกค่าเสียหายในส่วนนี้ได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

กรณีที่ค่าทดแทนการเสื่อมสมรรถภาพ สุขภาพและอนามัย และความสูญเสียทางด้านจิตใจ เห็นว่า ค่าทดแทนดังกล่าวเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินตามมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งศาลมีอำนาจกำหนดให้ตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงตามมาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายฉบับดังกล่าว เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ตามมาตรฐานที่ควรเป็น และจะไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย สุขภาพ และอนามัยของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวนและประชาชนโดยทั่วไปต้องไม่เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานฉบับสมบูรณ์ของคณะกรรมการศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาจากการดำเนินการของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) แม่เมาะ ว่าในช่วงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นเวลา ๗๐ เดือน มี ๖๗ เดือน ที่ตรวจพบปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และเกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร คือ ๑) ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕

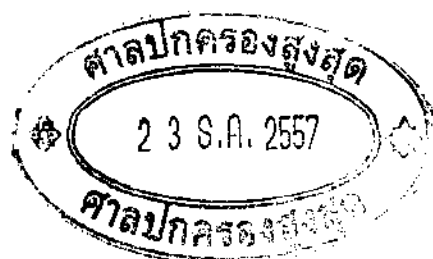
/ถึงเดือน...

ผ่านาถูกฟ้อง

(นางนิษฐา นิ่มนง)

เป็น... (นางนิษฐา นิ่มนง)

ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ เป็นเวลา ๒๓ เดือน ตรวจพบค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๑๙ ครั้ง ๒) ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้มีประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘)ฯ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๘ กำหนดให้บริเวณพื้นที่ตำบลนาสัก ตำบลสบป่าด ตำบลบ้านดง ตำบลจางเหนือ และตำบลแม่เมาะ อำเภอมะแมะ จังหวัดลำปาง จะต้องมีการค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ ไดออกไซด์ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๑ ชั่วโมง ไม่เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร เป็นเวลา ๒๗ เดือน ตรวจพบค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๔๒ ครั้ง และตรวจพบค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๑,๓๐๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร ในเดือนมีนาคม ๒๕๓๙ จำนวน ๑ ครั้ง ๓) ช่วงเวลาตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ มีการตรวจพบกรณีที่ค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร แต่ไม่เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ถึง ๑๖ เดือน แต่ไม่มีการบันทึกจำนวนครั้งไว้เนื่องจากไม่เกินกว่าค่ามาตรฐานของ ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘)ฯ แต่หากมีเหตุการณ์ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์แพร่กระจาย ในบรรยากาศจนทำให้ค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตรเกิดขึ้นอย่างน้อย เดือนละ ๑ ครั้ง ก็จะเป็น ๑๖ ครั้ง เมื่อรวมกรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตรทั้งหมดตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ เท่ากับว่า โรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในปริมาณที่จะก่อให้เกิด อันตรายต่อร่างกาย สุขภาพ และอนามัย มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๒๗๘ ครั้ง เป็นเหตุให้ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวน ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ตำบลนาสัก ตำบลสบป่าด ตำบลบ้านดง และตำบลแม่เมาะ อำเภอมะแมะ จังหวัดลำปาง ได้รับผลกระทบเจ็บป่วยเป็นโรคพิษ ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ด้วยอาการเวียนศีรษะ แน่นหน้าอก แสบคอ เยื่อบุคอแดง เยื่อบุตาแดง และเยื่อบุจมูกแดง กระทบต่อสุขภาพ อนามัย เสื่อมสมรรถภาพ และสภาพจิตใจ ผลกระทบ จากอาการของโรคดังกล่าวย่อมมีอยู่แม้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๙ ส่วนวนจะได้ไปรักษาที่โรงพยาบาล หรือไม่ก็ตาม ฉะนั้น ในการกำหนดค่าเสียหายจึงควรพิจารณากำหนดรวมเป็นค่าเสียหาย อย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินตามพฤติการณ์และความร้ายแรงจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี กล่าวคือ กำหนดให้ตามจำนวนครั้งที่โรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีได้ปล่อยทั้ง

/ก๊าซซัลเฟอร์...

อำนาจผู้ฟ้อง

(นางสาว อริยา)

ผู้ฟ้องคดี

ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จนทำให้มีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ตามมาตรฐานที่ควรเป็น และเกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ตามที่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติประกาศกำหนดไว้ สำหรับจำนวนค่าเสียหายที่จะนำมาเป็นฐานเพื่อพิจารณากำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายนั้น ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานของคณะอนุกรรมการฯ ชำรงตำแหน่งในเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ โรงไฟฟ้าแม่เมาะได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จนทำให้พื้นที่อำเภอแม่เมาะมีค่าเฉลี่ยฯ สูงเกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๐ ครั้ง และผู้ถูกฟ้องคดีได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกรณีก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ รายละ ๓,๐๐๐ บาท เห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนกรณีนี้อย่างน้อยรายละ ๓๐๐ บาทต่อครั้ง จึงสมควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ จำนวนตามจำนวนดังกล่าวโดยแยกเป็นกรณี ดังนี้ (๑) ในกรณีที่โรงไฟฟ้าแม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยอากาศเสียมีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร แต่ไม่เกิน ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีรายละ ๓๐๐ บาทต่อครั้ง (๒) ในกรณีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ในช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีรายละ ๖๐๐ บาทต่อครั้ง (๓) ในกรณีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ในช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘)ฯ กำหนดห้ามมิให้มีการปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ซึ่งมีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตรใช้บังคับแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่ได้บำบัดหรือควบคุมก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ให้มีค่าเฉลี่ยฯ ตามที่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติประกาศกำหนด จนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีและประชาชนจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะได้รับอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยเป็นระยะเวลาติดต่อกันนานกว่า ๖๗ เดือน ทั้งมีการตรวจพบกรณีก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์มีค่าเฉลี่ยฯ เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร มากถึง ๑๔๒ ครั้ง ในช่วงเวลาดังกล่าว กรณีจึงถือได้ว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่มีความร้ายแรงและเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ จำนวน ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนได้

/ตามควร...

สำนักงานกฤษฎีกา

(นายวิชาญ อภิวิมล)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงตามมาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน ประกอบกับไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้รับโทษใดๆ จากการกระทำดังกล่าว ดังนั้น เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีระมัดระวังมิให้มีการแพร่กระจายของมลพิษจนเป็นเหตุให้มีผู้ได้รับอันตรายหรือเสียหายจากการดำเนินกิจการ และเป็นการป้องปรามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำผิดเช่นเดิมอีก จึงกำหนดค่าเสียหายในกรณีนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีรายละ ๑,๒๐๐ บาท ต่อครั้ง อย่างไรก็ตาม ในการพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๕ ส่วน รายใดจะได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายจากการเสื่อมสมรรถภาพ สุขภาพและอนามัย และความสูญเสียทางด้านจิตใจเป็นจำนวนเงินเท่าใดนั้น จำต้องพิจารณาจากระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีรายนั้นอาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะจริงเป็นสำคัญ โดยปรากฏข้อเท็จจริงเฉพาะผู้ฟ้องคดีรายที่อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ดังต่อไปนี้

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒ เกิดเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๖ ได้มาอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๖ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๗ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๑๐๐ บาท กรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนกันยายน ๒๕๓๖ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ จำนวน ๕๕ ครั้งๆ ละ ๖๐๐ บาท เป็นเงิน ๓๕,๔๐๐ บาท และกรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๑๔๒ ครั้งๆ ละ ๑,๒๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๗๐,๔๐๐ บาท จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๒๑๐,๙๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒ เกิดเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีได้มาอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๔ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๒๐๐ บาท และกรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๒๗ ครั้งๆ ละ ๑,๒๐๐ บาท เป็นเงิน ๓๒,๔๐๐ บาท จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๓๓,๖๐๐ บาท

/ผู้ฟ้องคดีที่ ๖...

อำนาจฟ้อง

(นางสาว อังภา อังภา)

ไม่ปรากฏชื่อผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒ เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๓๗ ผู้ฟ้องคดีได้มาอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๗ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๔ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๔,๒๐๐ บาท กรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนกันยายน ๒๕๓๗ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ จำนวน ๓๔ ครั้งๆ ละ ๖๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๐,๔๐๐ บาท และกรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๑๔๒ ครั้งๆ ละ ๑,๒๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๗๐,๔๐๐ บาท รวมทั้งสิ้น ๑๙๕,๐๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒ เกิดเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีได้มาอยู่ในตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นมา จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัม ต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๙ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๒,๗๐๐ บาท และจากกรณี ค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนสิงหาคม ๒๕๓๙ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๖๔ ครั้งๆ ละ ๑,๒๐๐ บาท เป็นเงิน ๗๖,๘๐๐ บาท จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๗๙,๕๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒ เมื่อพิจารณาจาก สำเนาแฟ้มประวัติข้าราชการที่นำส่งศาลปกครองสูงสุดเพิ่มเติม ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี รับราชการครูอยู่ที่โรงเรียนบ้านหางฮูง ตำบลแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ระหว่าง เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ดังนั้น จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทน จากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๗ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๑๐๐ บาท กรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑๙ ครั้งๆ ละ ๖๐๐ บาท เป็นเงิน ๗๑,๔๐๐ บาท และกรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนกรกฎาคม

/๒๕๓๘...

สำนักงานผู้ฟ้อง

(นายนิพนธ์ อภิรักษ์)

เป็นต้นมา ศาลปกครองชั้นปกครอง

๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๑๔๒ ครั้งๆ ละ ๑,๒๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๗๐,๔๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๔๖,๙๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ มีภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๐๐/๑ หมู่ ๑ ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยย้ายเข้าเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เดิมมีภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านเลขที่ ๖๗/๒ หมู่ ๑ ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ และย้ายออกเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๓ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๙๐๐ บาท กรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๗ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ จำนวน ๒๘ ครั้งๆ ละ ๖๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๖,๘๐๐ บาท และกรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๑๔๒ ครั้งๆ ละ ๑,๒๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๗๐,๔๐๐ บาท จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๑๙๑,๑๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจะมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ตำบลปากเปรี้ยว อำเภอเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี และได้ย้ายมาอยู่ที่ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากสำเนาสูติบัตร สำเนาวุฒิการศึกษา และสำเนาหมายนัดเข้ารับราชการทหารที่นำส่งศาลปกครองสูงสุดเพิ่มเติม ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเกิดเมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๒๕ สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดหัวฝาย ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๓๘ จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๓๘ กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๔ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๒๐๐ บาท และกรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๐๑ ครั้งๆ ละ ๖๐๐ บาท เป็นเงิน ๖๐,๖๐๐ บาท จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๖๑,๘๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒ มีภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๗๘ หมู่ ๘ ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยย้ายเข้าเมื่อวันที่ ๑๘

/พฤษภาคม...

กัมมการกิจ

(นางสาวกมล ๐๖ กษ)

เจ้าพนักงานสอบสวน

พฤษภาคม ๒๕๔๓ ดังนั้น ช่วงเวลาดังกล่าวไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีรายนี้ ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์แต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ มีภูมิลำเนาอยู่ในตำบลบ้านดง ตำบลสบป่าด ตำบลนาสัก ตำบลแม่เมาะ อำเภอมะแมะ จังหวัดลำปาง มาตลอดตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ ดังนั้น จึงมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์กรณีที่มีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๗๘๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จำนวน ๑๗ ครั้งๆ ละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๑๐๐ บาท กรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑๙ ครั้งๆ ละ ๖๐๐ บาท เป็นเงิน ๗๑,๔๐๐ บาท และกรณีค่าเฉลี่ย เกินกว่า ๑,๓๐๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๑๔๒ ครั้งๆ ละ ๑,๒๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๗๐,๔๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นรายละ ๒๔๖,๙๐๐ บาท

อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ มีค่าขอค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้เพียง ๑๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ มีค่าขอค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้เพียง ๑๒,๐๐๐ บาท จึงมีสิทธิได้ไม่เกินค่าขอ ทั้งนี้ ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีรายใดได้รับเงินค่าสินไหมทดแทนจากผู้ถูกฟ้องคดี กรณีได้รับผลกระทบ

/จากก๊าซซัลเฟอร์...

ตำแหน่งผู้ฟ้องคดี

(นางอริยา อธิวงษ์)

เป็นตัวแทนของปกครองส่วนท้องถิ่น

จากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ช่วงวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ เป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท แล้ว ให้หักเงินจำนวนนี้ออกจากค่าสินไหมทดแทนในคดีนี้ และเมื่อได้วินิจฉัยไว้ดังนี้แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีอีก เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดี ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๔ สำนวน ดังนี้

ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๑/๒๕๕๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๕/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๕/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๓/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๖/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๔/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๖/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗...

(นางสาว อริยา)

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗...

หากผู้ฟ้องคดีรายใดได้รับคำสินไหมทดแทน กรณีเป็นผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์หรือที่อาจจะได้รับผลกระทบในช่วงระหว่างวันที่ ๑๗ ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ ของอำเภอแม่เมาะ กรณีผู้ป่วยนอก จากผู้ถูกฟ้องคดีไปแล้ว ให้หักออกจากคำสินไหมทดแทนตามคำพิพากษานี้ แต่ไม่เกินรายละ ๓,๐๐๐ บาท

ให้จ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดกึ่งต่อปีของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันฟ้อง ในแต่ละสำนวนเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

ทั้งนี้ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่มิคำพิพากษาและคืนคำขึ้นศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่เสียค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดี และคืนคำขึ้นศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๕/๒๕๕๒) และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๙/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒) ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุด เห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้คำสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๒/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๓/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๔/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๕/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๖/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๙/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๐/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๑/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๒/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๓/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๙

/ในคดีหมายเลขดำ...

สำเนา...

(นางปิยะดา อภิบาล)

เป็นคดีในศาลปกครองส่วนกลาง

[illegible]

สำนักงาน

(17: 1200-1205)

การดำเนินงานโครงการ

อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ในคดีหมายเลขดำที่
อ. ๑๑๒๗/๒๕๕๒ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท

ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีรายใดได้รับคำสั่งใหม่ทดแทน ในฐานะเป็นผู้ป่วยที่ได้รับ
ผลกระทบจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์หรือที่อาจจะได้รับผลกระทบในช่วงระหว่างวันที่ ๑๗
ถึงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ ของอำเภอแม่เมาะ กรณีผู้ป่วยนอก จากผู้ถูกฟ้องคดีไปแล้ว
ให้หักออกจากคำสั่งใหม่ทดแทนตามคำพิพากษานี้ แต่ไม่เกินรายละ ๓,๐๐๐ บาท
แล้วให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๐/๒๕๕๒ ถึง
คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๗/๒๕๕๒ ในอัตราร้อยละเจ็ดถึงต่อปีของต้นเงินที่ได้รับนับแต่
วันฟ้องในแต่ละสำนวนคดีดังกล่าวเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น และชำระดอกเบี้ยให้แก่
ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๑๘/๒๕๕๒ ถึงคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๒๘/๒๕๕๒
ในอัตราร้อยละเจ็ดถึงต่อปีของต้นเงินที่ได้รับนับถัดจากวันฟ้องในแต่ละสำนวนคดีดังกล่าว
เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา
คืนค่าธรรมเนียมศาลในศาลปกครองชั้นต้นและในชั้นอุทธรณ์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่เสีย
ค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดี นอกจากที่แก้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของ
ศาลปกครองชั้นต้น

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

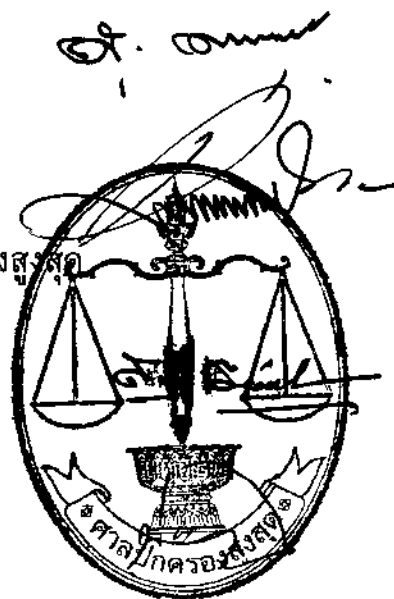
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสี่ยงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๑๒- ๒๕

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุเมธ เตียวอิสเรศ

สำเนาถูกต้อง

(นางเนืงนา อธิวรรค)

เจ้าหน้าที่ศาลปกครอง มีนายอรรถ